

שבת ישראל
קדם והומנים

להתגשם טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

זמני השבת
פרשת בראשית

ר"ת	ניסח	יציאה	ירושלים
7:25	6:45	5:34	ירושלים
7:22	6:46	5:49	תל אביב
7:22	6:45	5:41	חיפה
7:22	6:43	5:42	צפת
7:25	6:47	5:54	באר שבע
7:23	6:47	5:51	אשדוד

אשמה

החדשות של הציבור החרדי

בס"ד | יום ה' | כ"ז בתשרי תשפ"ד | 12.10.2023 | גיליון 1629

הסתר פנים משמיים ותוהו ובוהו בארץ: כ-1,200 נרצחים ולמעלה מ-150 בני ערובה במלחמת שמחת תורה תשפ"ד

באמונה ננצח

«המחדל קו ההגנה שקרס, המודיעין שלא היה והקונספציה השגויה

«הגבורה ההורים שניסו להגן על ילדיהם וכיתות הכוננות שלחמו בחירוף נפש

«התגובה ארבע אוגדות נערכות לכניסה קרקעית והדילמה גדולה מתמיד

«האחדות הלחץ הציבורי עשה את שלו והממשלה מרחיבה את שורותיה

צילום: פלאש 90

בשם ה' נעשה ונצליח!

יש חסד
תמיד תצאו בזול

• בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק

בלטון פוטציאל

יומן היממה הראשונה | קובי בורנשטיין הוזעק לתפקיד במ

לתשומת לב:

בכתיבת ובעריכת הידיעות והכתבות השבוע עשינו מאמצים רבים לדווח על האירועים הקשים מתוך שיקול דעת והימנעות מתיאורים קשים, כדי לא לזרוע בהלה חלילה. עם זאת, המציאות בשטח מאוד לא פשוטה, רח"ל, ועל כל קורא לנהוג בשיקול דעת וברגישות יתרה. בתקווה שנזכה לבשר בשורות טובות ומשמחות.

"יש שיגורים", הגיעה הודעה מהפיקוד, "תעוף לפה" • קובי בורנשטיין עזב את בית הכנסת ביום הכי שמח, עלה על מדים ודהר לאזור הדרום כאשר לאורך כל הדרך הוא אוסף חיילים בבגדי שבת • את מה שהתחולל בשטח הוא תיעד ביומן

קובי בורנשטיין

צילום: פלאש 90

09:05

בית הכנסת הוגמה במתפללים. בדיוק התחלנו את ההקפה השנייה, ואחד מהמתפללים אמר לי ש"יש טילים בדרום ובמרכז". לא ידענו אז יותר מזה, אבל זה הספיק לי בשביל לחזור במהירות הביתה ולנסות לברר מה המצב.

09:15

שיחת טלפון מהפיקוד. "יש שיגורים למרכז ולדרום, תעוף לפה". גם באותו פרק הזמן עדיין לא ידעתי מה המצב. לא רק אני. גם המפקדים שזימנו אותי. אף אחד עדיין לא ידע דבר על חטופים, על הרוגים, על מסיבה שהפכה למסיבת מוות ועל הפלישה האדירה לשטחי המדינה וכיבוש שטחים נרחב.

09:20

אני מארגן תיק קטן ויוצא בריצה לרכב. לפני שיצאתי עוד התלבטתי אם לקחת איתי תפילין. "נו", חשבתי לעצמי, "בטח עד מחר זה ייגמר".

09:45

אני בנסיעה מהירה בכביש 6 לכיוון הבסיס, רואה בצד הדרך שלושה בחורים

יילואים ותיעד את השעות ההיסטוריות של פתיחת המערכה

עוצרים טרמפים, שניים מהם חובשים כיפה ולבושים בבגדי שבת. אני מבין שהם חיילי מילואים ומעלה אותם לרכב. שניים מהם חיילים סדירים, אחד מילואימניק, שניים מסיירת 'מגלן', אחד מסיירת 'אגוז'. מהסיירות המובחרות בצה"ל.

אחד החיילים ממגלן מנסה במשך כל הנסיעה לאתר את החברים שלו, ללא הצלחה. "רק שלא קרה שום דבר. רק שלא קרה שום דבר", הוא ממלמל כל הזמן בלחץ אטומי. מתברר שהצוות שלו שם בגזרה. הוא יצא לכבוד החג לשיבה שבה למד לפני הגיוס. "מה אומרים שם?" הוא שואל בלחץ, "זה נכון שיש חטופים? אמרו מי הם? הייתה היתקלות? מה היה שם בדיוק?"

גם לחייל מאגוז, סגן מפקד פלוגה בסיירת, היו חיילים בגזרה. בהתחלה הוא עוד הצליח ליצור איתם קשר. "הם אלה שהתקשרו אלי", הוא סיפר. גם הוא היה בשמחת תורה במקום אחר. "הגזרה הייתה יחסית בסדר, הייתה חמה אבל לא במצב של מלחמה מטורפת, יצאתי לשמח באיזה מקום סיעודי, להיות איתם בחג, להתפלל איתם, לרקוד איתם בהקפות, לעשות שמח. "הטלפון היה עלי למקרה חירום, ופתאום קיבלתי שיחה מאחד מהחיילים שלי. הייתי בטוח שהוא מתבלבל, והתקשר בטעות אז לא עניתי. שנייה אחר כך הוא התקשר שוב והבנתי שקרה משהו, עניתי והוא אמר לי שקורה עכשיו משהו, הם עדיין לא מצליחים להבין מה, ויש ירי, ושאיני חייב לחזור". כשהוא ניסה להתקשר אליו כמה דקות לאחר מכן הוא כבר לא ענה.

10:00

אני כבר אחרי שתי שיחות עם היחידה. ככל שהנסיעה התקדמה כבר נוספו לנו עוד פרטים. קיבוצים שלמים נכבשו על ידי מחבלי חמאס, יש חיילים ואזרחים הרוגים, ייתכן שיש גם חטופים. הבנו שמתרחש פה אירוע מטורף שלא חלמנו שיתרחש יום אחד, אבל עדיין לא הבנו עד כמה האירוע הזה הוא אחר לגמרי.

10:30

אנחנו כבר אחרי שלוש עצירות בגלל אזעקות צבע אדום. לא משהו חריג מדי. התפקיד שלי הוא בשטח. אני והצוות שלי רצים מאזעקה לאזעקה ומנפילת טיל לנפילת טיל. המבצע הראשון שאליו גויסנו כחידה היה 'שומר החומות'. אני זוכר שביום הראשון למבצע, אחרי שחילצנו מהתופת באשקלון אישה במצב קשה ואישה נוספת שטיל פוצץ להן את הבית, הוקפצתי לזירת נפילה באשדוד.

מרחק נסיעה של 25 דקות ביום שגרתי, אבל בשעת מלחמה הדרך הזו נמשכה כמעט שעותיים. 16 פעמים נאלצתי לעצור בדרך בגלל אזעקות. בחלק מהמקרים הטילים נחתו ממש סמוך אלינו. טווחנו מכל כיוון. אז, כך לפחות חשבתי בזמנו, זו הייתה מלחמה אמיתית. אבל המלחמה האמיתית מאז נראית כמו משחק ילדים לעומת מלחמת שמחת תורה הנוכחית. עם זאת, גם בנקודת הזמן הזו, כשחלק

כוד 2

<<

מהפרטים התחילו להתבהר, עדיין לא ראינו אפילו חלקיק מהתמונה.

11:20

הגעתי לבסיס. כל אחד התמקם במקום שלו, קיבלנו ציוד ויצאנו להיערכות. דיברתי עם תושב קיבוץ בארי וניסיתי לקבל ממנו תמונת מצב. הוא סיפר על עשרות מחבלים שמסתובבים בין הבתים וירי בלתי פוסק. הוא סיפר על תושבים שנרצחו, אחרים שנעלמו וכנראה נחטפו, וכאלה שמתחבאים בממ"ד בזמן שהמחבלים שורפים להם את הבית במטרה לשורפם חיים.

12:00

אנחנו מקבלים דיווח נוסף על נפילה עם נפגעים. הדרך לזירה, כך אנחנו מבינים, שורצת מחבלים. אנחנו לא מספיקים לה תלכט איך יוצאים לשם, אם יוצאים לשם וכבר מתקבל דיווח על נפילה נוספת, ועוד אחת, ועוד אחת.

12:30

ניסיתי להתקשר שוב לאותו התושב מבאר. רי הוא כבר לא ענה. לאחר מכן התברר שנרצח בזמן שניסה להגן על התושבים האחרים. כמו המון גיבורים אחרים.

14:00

מתקדמים עוד קצת דרומה. בשטח היו עשרות זירות קרב פעילות. בשקט-בשקט כבר התחילו לדבר על מספרי חטופים בעשרות ומספרי נרצחים במאות. "יש לפחות 150 נרצחים", אמר לי אחד מהקצינים. 150 נרצחים, מספר שנראה היה אז בלתי נתפס, והתברר לאחר מכן כנתון מוערי ביחס למציאות המזוועה.

הדרכים לדרום היו מלאות בהורים מודאגים שהקשר עם בני משפחותיהם נותק, אלפי חיילי מילואים עם מבט נחוש בעיניים, נגמ"שים וטנקים בשיירות. רוב הדרכים חסומות, בכל רגע מתקבל דיווח חדש על זירה נוספת במקום נוסף. בני המשפחות נתלו בתחינה על כתפי החיילים והשוטרים שמנעו מעבר. "רק תוציאו אותם משם", הם ביקשו. "תנו לנו נשק, ניכנס אנחנו", הם התחננו. כל נער נוסף שהצליח להימלט הצית זיק של תקווה בעיני המאחרים. עוד ניצול, ועוד ניצולה, כולם עם סיפורי אימה על טבח המוני, גיבורים אלמוניים שנרצחו בזמן שהצילו אחרים, ניצולים מדממים פיות ונפשית.

וברקע - אזעקות בלתי פוסקות. אלפי טילים בזה אחר זה, ריצה מאירוע לאירוע. עוד נפילה, עוד הרוג, עוד פצוע, ובינתיים גם מספר הנרצחים ממשיך לטפס בחדות. המספרים שמספרים לנו, לא מה שמופיע בתקשורת. כבר יש דיווחים על 200 נרצחים, על 300 ויש כאלה שמדברים אפילו על 400 ויותר.

מאחדת איתכם גם בחירום

**לקוחות מאחדת,
גם בימים קשים אלו,
אנו עושים הכל על מנת להמשיך
להעניק לכם שירות רפואי ומקצועי
מכל מקום ובכל זמן**

**מוקד תמיכה
וסייע נפשי 24/7**
מאויש על ידי עובדים
סוציאליים ופסיכולוגים
במוקד *3833 שלוחה 8

שירותי רפואה מרחוק
שיחות וידאו או טלפון עם
הרופאים והרופאות שלכם
באתר וביישומון

**מוקד טרום
ולאחר לידה**
אחיות ומיילדות זמינות
עבורכן במוקד *3833
שלוחה 4

**תרופות במשלוח
חינם לכל הארץ**
באתר מאחדת
פארם וביישומון*

מיון היברידי
שירותי רפואה
גם בשעות הלילה
ללא צורך להגיע למיון

שנדע ימים שקטים ובטוחים יותר!

מאחדת
רמה אחרת

***3833**

*זיכוי דמי המשלוח יתבצע לאחר החיוב *בהתאם למדיניות המשלוחים

באכזריות נוראית שאי אפשר להעלות על
הכתב, נהרות של דם, כפשוטו. זו אפילו
לא מלחמה. זה טבח ברברי אכזרי ביותר.

21:30

אנחנו כבר בראשון לציון. זירת נפילה של
רקטה. רכב שהמשיך לנסוע בזמן האזעקה
נפגע מרקטה שנחתה סמוך אליו. בני הזוג
שישבו ברכב מחולצים במצב קשה ובינוני
מפגיעת רסיסים. תושבי הבניין הסמוך
שנפגע גם הוא, יצאו בנס ללא פגע לאחר
שנכנסו למרחבים המוגנים. הם יצאו משם
לאחר מכן מבוועתם.
"ישבתי על הספה בסלון", סיפר לי אחד
מהם, "שמעתי את האזעקה ורצתי לקחת
את אשתי למרחב המוגן. היא נכה, צריך
לסחוב אותה. מייד אחרי זה נפל רסיס ענק
בדיוק על הספה שבה ישבתי ופוצץ אותה
לגמרי. אם לא הייתי קם בשביל ללכת
לממ"ד לא הייתי מדבר איתך עכשיו".

01:00

מתחילים להגיע שמות מוכרים. חיילים
ששירתו איתנו ועכשיו הם אינם. כאלה
שנעקדו על קידוש השם ומתו בגבורה
כשבמותם הם מצילים חיים של רבים.

03:30

אנחנו מתחילים למפות את כל המידע
שהיה עד אז ולבנות תמונת מצב ברורה
של האירוע כדי לדעת איך להתכונן לימים
הבאים. וככל שממדי הוועדה נחשפים
ומתבהרים, אנחנו מבינים שזה הולך להיות
אירוע ארוך.

06:30

אנחנו כבר 24 שעות בתוך המלחמה. מספר
הנרצחים שאנחנו כבר יודעים עליו מתקרב
ל-700, אלפי טילים, אלפי פצצות, עשרות
נעדרים, יותר ממאה חטופים. "אנחנו סופ"
רים בתוך המספר הזה של הנרצחים גם את
המספר של אלו שעדיין בתוך הקיבוצים?
אני שואל בחרדה. "לא", אני נענה בעצב.
המספר הזה הולך לעלות בחדות כלפי
מעלה.

הכרתי מלחמות. כך חשבתי בכל אופן
עד עכשיו. אבל מלחמה כזו אכזרית, לא
חלמתי שאי פעם אצטרך לעבור באימונים
ובתרגילים תמיד היו מדברים איתנו על
מלחמה רב זירתית כאיזשהו תרחיש
אימים שצריך להתכונן אליו, אבל אף אחד
מאיתנו לא חשב שחמאס הוא שיספק לנו
תרחיש אימים אכזרי לא פחות, כזה שיכול
להוביל אותנו גם לאותה מלחמת אימים.
ואחרי הכל, אני רגוע. אני רגוע כי אני
רואה את העם שלנו שלא איבד עשת-
נות, את עשרות אלפי חיילי המילואים,
השוטרים, החובשים, הכבאים והאזרחים
שנלחמים בתוך התופת, את מאות האלפים
שנרתמו לטובת החיילים, כוחות הביטחון
ותושבי הדרום, את ההמונים שמחבקים,
מלווים, תומכים, עוזרים ומסייעים לכל מי
שנוקק לכך. אני בטוח שננצח לא כי יש לנו
מדינה בלתי מנוצחת. אנחנו ננצח בעזרת
השם כי יש לנו עם בלתי מנוצח. ●

14:30

מפרסמים את שמו של הנרצח הראשון
ששמו הותר לפרסום, ראש המועצה
האזורית שער הנגב אופיר ליבשטיין הי"ד,
איש נהדר שהכרנו ופעלנו לצידו במבצעים
האחרונים, אדם שהסתער על המחבלים
ובמותו הציל חיים.

15:00

מספר החיילים שהתייצבו במילואים
ביחידה עומד על 100 אחוז. ישיבת הערכת
מצב. אנחנו כבר מבינים שמדובר באירוע
שונה לגמרי. שמדובר במלחמה של ממש.
מדברים כבר על מאות נרצחים, מבינים
שיש חטופים ולאט לאט מתחילים לקבל
שמות של חיילים שלנו, מהפיקוד, ששהו
בבסיס שהותקף. כבר אז ידענו שאת חלק
מהם לא נראה עוד לעולם.

15:30

במקביל לאירועים בדרום, השיגורים לא
פוסקים. אלפי טילים בתוך שעות ספורות.
מטחים של 200 טילים ויותר, מה שמקשה
על מערכת כיפת ברזל. הרבה טילים
נופלים, אנשים נפצעים, נהרגים. מתחילים
למפות את השטח. להבין באילו ערים
צריכים אותנו יותר, איפה יש אינדיקציות
למחבלים ולכן אפשר להגיע.

18:30

הגדודים ממשיכים לזרום דרומה, עוד ועוד
חיילים מגיעים לשטח. בתי ספר הופכים
לשטחי כינוס לחיילים, כיתות לימוד הופ-
כות למחסני ציוד. אני מתחיל לקבל טלפון
נים מחיילים שמתחננים להגיע למילואים.
מתחננים. "תנו לי כל תפקיד, אני בא".

18:54

המבדיל. הבדלה שמקבלת משמעות אחרת.
המבדיל בין אור לחושך, בין חיים למוות,
בין יגון לנחמה, בין מלחמה לשלום.

20:00

יוצאים לקחת נשק ולעשות מטווחים.
במילואים בעבר התייחסתי לחלק הזה
כעוד מקטע בירוקרטי שצריך לעבור כחלק
מהמלחמה. הפעם הסתכלתי על זה אחרת
לחלוטין. אולי הפעם הראשונה במילואים
שהבנתי שזה באמת עניין של חיים ומוות.

21:00

הסיפורים והמראות שאנחנו נחשפים
אליהם מחרידים. זוג תאומים בני פחות
משנה שנמצאים בתוך מקלט, שבו החביאו
אותם הוריהם שנרצחו מייד לאחר מכן.
כמעט 14 שעות היו שני היתומים העגולים
האלה לבד, בתוך שטח שורץ מחבלים, עם
שמירה מיוחדת של הקב"ה. לא ברור איך
הם לא בכו. לא ברור איך הם לא התגלו.
משפחות שנכחדו באבחה, תינוקות שנרצחו

כה זה יהודים.
גם ברגעים הכי
קשים, הם מחפ־
שים נקודות אור.
וכך, לצד אלפי
סיפורי זוועה
מסמרי שיער על
השעות הראשו־
נות של המתק־

פה, מתחילים להתפרסם גם לא מעט סיפורי
ניסים. את סיפורי הזוועה עדיין איננו יכולים
לעכל. עוד יבואו ימים, כשהכל יתקרקר, שגור
כל לחזור אליהם. עכשיו בואו נחפש נקודות
אור זעירות.

אחרי שחצינו את הגבול, הוא אמר: 'לכי'!

אחד הסיפורים הכי גדולים הוא סיפורה
של אביטל אלג'ס, תושבת קיבוץ חולית,
שנתפסה בידי המחבלים שני ילדים קטנים,
נחטפה לעזה - ושחררה לפתע ללא הסבה.
"האירוע שלי התחיל כמו אצל כולם.
בשעה 06:30 בבוקר התעוררתי ממטח כבד
מאוד של רקטות, משהו שהוא לא חריג
מדי לאזור שלנו, ונכנסתי כמו תמיד לממ"ד.
כששמעתי צעקות בערבית בחוץ הבנתי שיש
חדירת מחבלים, אבל עדיין האירוע לא היה
ברור", היא משחזרת.

אחרי מספר דקות היא קיבלה טלפון מאחד
מהשכנים שאמר לה שיגיע אליה כשתהיה הפר־
גה קצרה בשיגורים, והוא אכן הצליח להגיע
אליה. "ישבנו שעות ארוכות בממ"ד", היא
מספרת. באותו הזמן, במרחק של שני בתים
ממנה, ישבה עדי בממ"ד עם שני ילדיה - נגב
ואשל בן ארבעה וחצי חודשים. "בפעם האחר־
רונה שדיברתי עם עדי השעה הייתה 11:00
בערך, והיא אמרה שהם בממ"ד".

האירוע התבהר לאט לאט. הם התחילו
להבין שזו לא סתם חדירת מחבלים אלא
פשיטה של ממש, ואביטל הלכה להתחבא
בארון. בשעה 13:30 המחבלים הגיעו אליה
הביתה. "הם פוצצו את הבית והדלת בשביל
להיכנס, והשכן הציל אותי כי הוא ספג את
כל הרסיסים ואת כל הקליעים. היו שם שמור־
נה מחבלים. הם הוציאו אותי מהארון בצר־
חות אימה, הביאו לי בגדים ללבוש והושיבו
אותי על הספה".

לאחר מספר דקות הגיע מחבל נוסף
כשהוא מביא איתו את שני ילדיה של הש־
כנה. נגב הקטן שהיה פצוע ברגל מרסיס,
ואשל בן ארבעה וחצי חודשים ששאף עשן
והתקשה לנשום.

"הם פשוט הביאו אותם אלי, שמו אותם
אצלי ופקדו עלינו לקום ולהצטרף אליהם".
המחבלים לקחו אותם ליעד הבא: בית של
משפחה נוספת בקיבוץ. "הם העבירו אותנו
לבית נוסף שיושבו־י שבו בממ"ד. המחבלים
ניסו לפוצץ את הדלת ולא הצליחו, אבל נפ־
ערו חורים. הם הצליחו לראות שמתחבאים
שם.

"המחבלים ביקשו שאקרא לשכנים לצאת
החוצה, אבל הם התייאשו אחרי כמה דקות
ולקחו אותי לבתים נוספים. כל בית שהם נכ־
נסו אליו הם בזזו ושרפו, שרפו רכבים בדרך
ומשם יצאנו לכיוון גדר המערכת הפרוצה
שהובילה אל הרצועה".

לאט לאט הצטרפו אליהם עוד מחבלים,
והם הפכו לשיירה של ממש, שהדמות המרכ־
זית בה היא אביגיל שסחבה עליה שני ילדים.
"עברנו את הגבול, כבר ראיתי את הבתים של
עזה, ופתאום אחד מהם הסתכל עלי, שחרר
אותי ואמר - 'לכי'".

שלושה
סיפורי
גיבורים
שהתנוצצו
השבוע: בן
שהצליח
לחלץ את
שני הוריו
מתוך סלון
שורץ
מחבלים;
אישה שכבר
הגיעה
לעזה וברגע
האחרון
שוחררה
לחיים עם
שני ילדיה;
ובן גיבור
שחירף
את נפשו
עם אבא
גדול והציל
אנשים עד
לרגע שאחרי
אחרון

על

הניסים

והגבורות

קובי בורנשטיין

צילום: פלאש 90

האחרונים הצילו אנשים רבים. כוזה למשל סיפורו של ליאון בר (בן מוחה), אלוף-משנה בדימוס, שהקדיש 26 משנותיו הטובות למערכת הביטחון בתפקידי קריבים עד הצמרת. "אבא", משתף בנו עומר בר, "הקריב את חייו למעל הצלת יהודים. הוא היה נכה צה"ל. השמיעה שלו נפגעה בעקבות פעילות בלב-נון, גם הברכיים שלו נפגעו. אין בכיר שלא שמע את שמו. אין אדם ששירת בצנחנים בתקופת רצועת הביטחון בלבנון שלא ידע איזה אמיץ, טוב לב וידי זהב היו לו. אין אבות כאלה".

אבל הפעם הכל נגמר אחרת. הם התעוררו בבוקר שמחת תורה, בשעה 06:30, לקול פיצוצים ואזעקות. "חשבנו שזאת טעות, שזה חד פעמי, שהם שוב פעם מנסים אותנו ושאי אפשר לחזור לישון, אבל לאט לאט האזעקות חוזרות על עצמן", משחזר עומר. "אבל אז אנחנו מקבלים דיווח על חדירת מחבלים. 'מה? אין מצב', אנחנו חושבים לעצמנו, זה פייק."

"לאט לאט אנחנו מבינים את המצב שני קלענו אליו. ב-08:00 בבוקר, עוד לפני שייצאו צווי המילואים, לפני הדיווח על התקרית במסיבת נובה, תוך כדי היתקלויות בבארי ובשדרות - אבא שלי מיוזמתו האישית, עולה על מדים, על קסדה, ונוסע בלי לחשוב ובלי למצמץ."

"אבא שלי, גיבור ישראל, לא הפסיק לפנות פצועים מ-9 עד 16. ברזילי. סורוקה. קפלן. עשרות פצועים. כשמגיעים הדיווחים על הצעירים שנהרגו ביער, הוא לא מהסס, נוסע לשם ומתחיל לחפש פצועים ולחלץ. מעמים עוד ועוד ועוד אנשים חסרי ישע, פעם לפטיש, פעם לנתיבות, ככה הלך ושוב, זה אבא שלי".

"כשהגיע אחר הצהריים הביתה ואמרנו לו כמה שדאגנו לו, הוא לא הפסיק להגיד שזה היעוד שלו. זה מחייה אותו. הוא לא יכול לעימוד בצד כשהוא יודע שיש אנשים שצריכים עזרה. הוא אמר שלמחרת הוא נוסע שוב, כי הוא מרגיש שיש עוד אנשים שזקוקים לעזרה שלנו. אז באתי איתו. אמרתי ש'אם הוא נוסע, לפחות יהיה מי שישמור עליו'."

"אז נסענו. פצועים לא ראינו, אבל את ההרוגים פגשנו. בכמויות הזויות. שדה קרב. את המראות הללו אינני יכול לתאר. עוד היה כאוס, איש לא ידע מה ואיפה. דיברנו עם זק"א והצלחנו להעביר להם מיקומים של מעל 20 חללים כדי שיוכלו לזכות לקבורה ראויה ולכבוד המינימלי".

רגע לפני הסוף הטוב, הכל השתנה. "הצ" לחנו להגיע למיקום אחרון של אדם שמשפחתו דיברה איתנו, ואם לא אנחנו, מי יודע מתי היו מוצאים אותו. הגענו לאנדרטת חץ שחור. התחלנו להסתובב בחזרה לכיוון הבית, אבל ראינו רכב משטרה ירוי. ירדנו לבדוק אם יש שם מישור שצריך עזרה, ומשם הסיוט הכי גדול שלי התחיל. בום ענק. רימון הלם. קולות פצפצים. הייתי בטוח שאני בתרגיל. אני הווה, אין מצב. 'יורים עלינו', אני שומע את אבא שלי צועק.

"אנחנו רצים, אני רואה את המחבל מאחורי אבא שלי. אני צורח. אני נופל תוך כדי וממשיך לברוח, ואחסוך את מה ששמעתי מאחוריי. בנס גדול היו 100 מטר ממני שלוש אורחים חמושים שהסתערו. אני עם שני כדורים שחטפתי ברגליים. עוברת דקה, ועוד דקה. כוחות לא באים. צבא לא בא. לקחתי את הרכב שלהם והזעקתי עזרה, אבל משם את אבא שלי כבר לא ראיתי".

אל"מ בדימוס ליאון בר הי"ד, בן 53 בנר פלו. במותו נתן חיים לעשרות ניצולים. יהי זכרו ברוך. ●

ובעלי מסכן, חסר אונים, ואמרתי לאלכס (השוטר שניהל איתם מו"מ), 'אני מאבדת את עצמי, אולי אני אגיד להם שיהרגו אותי, אני לא יכולה להמשיך ככה'. הוא אומר לי, 'רחל, יהיה בסדר'. ואז דוד ואני יושבים על הספה וכוחות נכנסו מהמרפסת ומהגג של המקלחת, ומסכן בעלי, קופץ כדי להגן עלי. לקחו אותי לבית חולים, לא יודעת איך יצאתי מהבית. לא יודעת איך עשיתי את זה, המחבלים ישבו לידי חצי מטר, לא יודעת איך הימ"מ ירו בהם, לא יודעת איך יצאתי חיה".

כשהמחבל הגיש לאמא אינסולין

מי שמשלים את התמונה, הוא בנה של רחל, רב פקד אביתר אדרי מתחנת שדרות. הוא קיבל עם חבריו את הקריאה על האירוע באופקים שבו מוחזקים בני הערובה בדירה. כשהגיע לזירה הוא גילה שמדובר בבית הוריו, ובני הערובה הם לא אחרים מאביו ואימו.

"היה שם פשוט טירוף. כאוס אמיתי. ירי מכל כיוון. אני רואה בזירה שוטרים שאני מכיר, צלפים על הגגות, ובאמצע הבית של ההורים שלי". באותו הרגע הוא לא חשב שהם יצאו מזה בחיים. "הייתי בטוח שעוד רגע מוציאים משם את הארונות שלהם", הוא משחזר.

אופיר שמר על קור רוח ונכנס לחצר שבה התנהל משא ומתן עם אחד מהמחבלים שעמד על המדרגות וכיוון אליהם רובה. "לא ידעתי אם ההורים שלי בחיים או לא, אבל פתאום שמעתי את אמא שלי צועקת שהיא צריכה את האינסולין שלה בגלל הסוכרת ומנסה להסביר למחבל שהיא צריכה את הזריקה והבנתי שהיא בחיים. אחרי דקה אבא שלי צעק לה שתהיה בשקט כדי שלא ינהרגו אותם ואז הבנתי שגם הוא בחיים".

במקביל, האזור כולו בער. היו הרוגים בכל מקום, בהם גם של שוטרים, חבריו של אופיר. יריות מכל כיוון, רעש אטומי. שוטר בשם יונס ניהל את המו"מ עם המחבלים - בערבית. "דיברנו עם מחבל שקרא לעצמו אבו-עומר והסברנו לו שהיא צריכה אינסולין ואיפה זה נמצא".

אחרי שעות ארוכות של מו"מ הם הבינו שיש מחבל פצוע והצליחו לשכנע את אבו-עומר לרדת אליהם כדי לקבל תיק עזרה ראשונה. "פתאום אבא שלי צעק 'הוא מכין רימון' כדי להזהיר אותנו, ואז ראינו את המ"מ חבל יורד עם חיוך כשהוא מחזיק את אמא שלי ומעליה הונחה ידו עם רימון ללא נצירה כדי שאם נירה בו הרימון יתפוצץ עליה".

המחבלים קיבלו את התיק ובתמורה הסכימו לתת לרחל את הזריקה. במקביל הם הצליחו להבין כמה מחבלים יש. אופיר התיישב עם מפקד כוח החילוץ ושרטט את בית ילדותו כדי להקל על החילוץ. כשהחל ליטו לפרוץ פנימה אופיר זעק 'שמע ישראל'. "היה פיצוץ של הדלת ואז התחיל ירי מטורף, ופיצוצים, ומטענים ורימונים שמתפוצצים, נפילתי על הרצפה והייתי בטוח שההורים שלי נהרגו, ופתאום אני שומע בקשר 'בני הערובה חולצו בחיים. בני הערובה חולצו בחיים' הייתי בטוח שלא שמעתי טוב, ואז שמעתי את אמא שלי צועקת ויוצאת ואחרי זה את אבא שלי".

להציל חיים עד הרגע האחרון

והיו גם סיפורים שהסתיימו באופן פחות מאיר, אבל בדרך הם גילו לעולם את כוחם של הגיבורים הגדולים שברגעיו חייהם

אביגיל לא הייתה צריכה יותר מזה. היא הסתובבה מייד אחורה והחלה לצעוד ברגל בחזרה, כשכל הזמן הזה נגב פצוע ברגל. סמוך לגדר הגבול, מכיוון עזה, היא נתקלה בחוליית מחבלים נוספת. "הסתתרתי עם הילדים מאחורי הר של חול שהיה שם, אבל למרות זאת הם ראו אותי וגם נתנו לי ללכת".

אחרי צעידה ארוכה היא הגיעה לגדר המערכת, עברה אותה, והמשיכה ברגל לכיוון הקיבוץ שבו עדיין שהו מחבלים. "כשהגענו לקיבוץ נכנסנו דרך חלק בגדר שראיתי שרופף, נגב טיפס למרות הפציעה שלו, ואז הגיע אחד מהשכנים והכניס אותנו לביתו". אחרי שעות ארוכות הם פונו משם והילדים פונו לבית החולים. מצבה של האם, עדי, עדיין לא ידוע.

24 שעות של דיבורים רכים עם רוצחים

סיפורה של רחל אדרי ראוי להיכנס גם תחת הכותרת נס וגם תחת הכותרת גבורה. היא אישה בת יותר-מ-70, שנלקחה כבת ערובה עם בעלה, ובזכות תושייתה נשארה בחיים והצילה גם אותו.

את מה שקרה שם היא שחזרה בריאיון שמיליוני יהודים צפו בו והתקשו להאמין. "נכנסו אלינו חמישה רוטוויילרים עם קלצ'ניקוב ורימון. התחילו להגיד 'אללה אכבר, אני שאהיד', ואמרו לנו לעלות למעלה. אני ובעלי היינו יחד".

באותם רגעים גילתה רחל תושייה בלתי נתפסת. במקום להיכנע לפניקה, היא החלה לדבר עם החוטפים בלשון עדינה. "שאלתי אותם, 'שתיתם קפה או תה?' ואז אני אומרת לשוטרים שהיו בחוץ, אחד מהם הבן שלי, שיביאו להם לאכול ולשתות. אני ובעלי בחלום, לא מבינים מה קורה איתנו".

הדבר נמשך שעות, כאשר כל הזמן היא מסיחה את דעתם בדיבורים רכים. "בצהריים אמרתי להם, 'אתם רוצים לאכול צהריים?' כי פחדתי שאם הם ירגישו רעבים, הלך עלי ועל בעלי. התחלתי לדבר איתם ולהגיד להם, 'אנחנו אחים, אל תעשו את זה', ואחד אמר, 'לא, אני שאהיד!' וכיוון את האקדח לבעלי. אמרתי לבעלי, 'בוא תשב לידי, נקרא 'שמע ישראל' ואלוקים איתנו'."

"התחלתי לדבר איתם, שאלתי, 'מה הם עושים?' 'בני כמה הם?' אמרתי להם שאני אלמד אותם שירים ישראליים, הבאתי להם לאכול ולשתות ופחדתי שהם יהיו רעבים והרעב יציק להם, ואז הם יתחילו לירות. אני יודעת שהבן שלי הוא מהחבר'ה שיחלצו אותי מהבית והוא מסמן לי, 'אמא, אל תדברי', שאני לא ארמוז להם שזה הבן שלי". כשהשוטרים מנסים להבין כמה חוטפים יש בבית, רחל השעینה את ידה עם חמש האצבעות על הפנים. כדי לסמן שיש חמישה. "ואחד המחבלים קולט ואומר, 'רחל, דיר בא' לאק, בלי בלגן', ואני אומרת לו, 'לא, הנחתי את היד כי כואב לי הראש'. השוטרים הבינו שיש חמישה מחבלים. אחד ירד, הם הרגו אותו ופצעו עוד אחד.

"אני בינתיים אמרתי שאשחד את המחבל הזה שנפצע. הבאתי תחבושת וליפפתי לו על היד, אמרתי לו, 'לך לישון, לא נורא. אתה רוצה מים או לאכול?' הוא ביקש מים, השוטרים הביאו לו אננס אמרתי לו, 'תאכל משהו מתוק, תרגיש טוב', כי כל רגע הרימון על הראש שלי והקלצ'ניקוב והטיל, וכל רגע הם הסתכלו בחלון לראות אם באים להציל אותנו", שחזרה רחל את האירוע הדרמטי. היו רגעים שהיא כמעט נשברה. "הם היו ארבעה ואני בלי כלום. הם עם נשקים ורימון.

ראש מועצת שער הנגב אופיר ליבשטיין הי"ד

גיא שמחי הי"ד

זה גם הבנו עד כמה הפעילות הזו יכולה וצריכה להגיע באופן ישיר מתוך הציבור החדי. כי אין בארץ שום ציבור אחר שדומה לו בהיקף הנתינה והחסד. יש אצל החרדים כל כך הרבה יוזמות נפלאות במגוון תחומים, אבל ברור שצריכים לדאוג גם לשמירה ולביטחון שגם הם נכנסים חד משמעית תחת הכותרת של גמילות חסדים".

ומה מונע מהיקף השמירה לגדול?

גורם בכיר במערכת הביטחון מסביר ל'משפחה' כי בניגוד למה שקורה בארה"ב, שם לפי תיקון שני לחוקה - כל אזרח שאין סיבה למנוע ממנו נשק, יוכל לקבל אותו, הרי שבמדינתנו הדברים הפוכים לגמרי, ורק מי שעומד בקריטריונים הברורים שהציב החוק רשאי לקבל נשק.

"למעשה", אומר לנו אותו גורם, "נוסף על קריטריונים בסיסיים שונים שנדרשים לצורך החזקת נשק כמו גיל, עמידה בדרישות רפואיות, חוסר עבר פלילי ועוד, נדרש ממי שמבקש רישיון להוכיח גם עמידה באחת העילות שנקבעו בחוק, ובהן יש עילות כמו עבר ביטחוני בכיר, עמדה בכירה בצה"ל, עובד ברשות הכיבוי, אדם שעובד כיהלומן, ועוד עילות שברובן אינן נוגעות לאדם סטנדרטי מהמגזר החרדי. אבל יש גם עילה נוספת - מגורים ביישוב הנחשב באזור סיכון. זוהי בדרך כלל העילה הרווחת ביותר בקרב המגזר החרדי שמבקש לשאת נשק. כך יוצא שגם אדם חרדי שמעולם לא שירת בצה"ל והוא לא איש ביטחון, יכול להיות זכאי לאקדח".

קריטריונים נוקשים

אחת הערים שבהן בולטת מגמת הוצאת רישיון הנשק היא ביתר עילית. יענקי בורנשטיין, עוזר ראש עיריית ביתר עילית, מציין כי בשנים האחרונות נראית באופן כללי עלייה גדולה מאוד במספר תושבי העיר הנושאים נשק. "מדובר באנשים פרטיים ובעלי משפחות", הוא מפרט, "אנשים שדואגים בעיקר לביטחון של עצמם ולביטחון הקהילה. אין ספק שזוהי מגמה מבורכת ביותר. בעירייה אנחנו עושים את כל המאמצים כדי לאפשר לכולם את התהליך הנדרש, ואף הקלנו מאוד על השגת 'אישור תושב' לצורך הגשת הבקשה. רק ביומיים האחרונים קיבלתי יותר מ-500 בקשות חדשות לאישורים לנשיאת נשק, ואנו ממהרים לטפל בכולן. אנחנו כעירייה מתאמצים מאוד, אך יש מקומות רבים בארץ שבהם העירייה פחות משקיעה בכך משאבים, והתושבים עלולים להמתין זמן ארוך מאוד עד לקבלת האישורים, וזה עלול להיות קריטי. בכלל, מן הראוי שבתקופה כזו יקלו על העילות שמאפשרות נשיאת נשק ויאפשרו זאת לכל אזרח בישראל. הרי כל הארץ הפכה לחזית, ומה ההבדל אם הוא גר בירושלים, בבני ברק או בביתר עילית?"

באופן אישי אתה מודאג ממצב הביטחון של תושבי ביתר עילית?

"המצב בארץ מדאיג, אך בביתר עילית ערכנו לאחרונה מיפוי של כלל התושבים בעיר שמחזיקים נשק, וצירפנו אותם לייחידת המגן של העיר, כדי לסייע באבטחת בתי כנסת ומקומות שונים בעיר. מיום ראשון האחרון צירפנו 100 נושאי נשק למערכת סיירות הביטחון בעיר, וכל זה נוסף על כיתת הכוננות שקיימת בביתר עילית, והם מצטרפים מדי יום לסיורים. בסך הכל תחושת הביטחון כאן מאוד גבוהה, המוגנות על העיר מקסימלית, ואנו עושים לשם כך הרבה השתדלות".

ומה קורה בערים חרדיות אחרות?

העיר אלעד אינה מוגדרת כעיר באזור סיכון, ועל כן לתושביה קשה יותר להשיג

שומרים על הבית

בזמן שבציבור הכללי אזרחים רבים מצוידים בנשק אישי ויכולים להגן על עצמם ועל סביבתם, בציבור החרדי קיים מחסור בנושאי נשק. ארגון 'השומר החדש' התגייס למשימה וצירף לשורותיו אלפי מתנדבים חרדים שעוברים הכשרה ייעודית להגנה על שכונות המגורים ובתי הכנסיות

חננאל שפירא

צילום: פלאש 90

א

ין מילים שיוכלו לתאר את תחושת הפחד שאני מרגיש בכל פעם שהמצב במדינת ישראל הופך למתוח", אומר ל'משפחה' קב"ט באחת הערים החרדיות, שמעדיף מטעמים מוכנים שלא לחשוף את שמו. "אני לא רוצה להחליש אף אחד, אבל לכולנו ברור שכאשר מגיע חלילה מחבל שרוצה לפגוע ביהודים, אומנם לא משנה לו מהו המגזר של היהודי שהוא פוגע בו, אבל כשהוא מזהה יהודי עם פאות ושטריימל, זהו מבחינתו זיהוי ודאי. למרות זאת, דווקא המגזר החרדי הוא המגזר שהכי פחות חמוש בארץ, ואף על פי שידוע כבר מזמן שרוב הפיגועים מנוטרלים על ידי אזרחים, עלול להיווצר חלילה מצב שבו יתרחש אסון באזור חרדי, בלי שיהיה אפילו מישהו אחד שיוכל להגן ולגונן על התושבים. זה עלול להיות נורא, שום הסבר שבעולם לא יסביר את העובדה שלאיש לא היה אקדח כדי לירות ולהגן על התושבים".

חרדים על הכונת

"המצב אכן קשה ומעורר דאגה", מסכים און ריפמן, סמנכ"ל ומייסד ארגון 'השומר החדש', "אך אני גם יכול לציין נתון משמח מאוד, שכן בשנים האחרונות יש אלפי אנשים מהמגזר החרדי בכל רחבי הארץ שהצטרפו לארגון 'השומר החדש' ועוסקים בשמירה בהתנדבות על ערים וריכוזים חרדיים. אני שים ככל הנראה התחילו להבין את המציאות והגיעו למסקנה כי בכל הנוגע לשמירה על הבית, אין תחליף לאבטחה שניזום בעצמנו, מה עוד שכוחה של המשטרה מוגבל. "זוהי הסיבה שקהילות חרדיות רבות החלו להיות מודעות לנושא האבטחה, והן פשוט הפנימו את העובדה - אם יש תפילה גדולה בבית הכנסת, מביאים שומרים שיעמדו בפניה, ואם יש אירוע או שמחה - מציבים בכניסה שומר נושא נשק. זו לא היסטריה, אלא הדרך היחידה שבה נוכל להבטיח לעצמנו שגם בערים ובריכוזים חרדיים שבהם באופן טבעי רוב התושבים אינם מחזיקים נשק, הם יהיו מוגנים".

ארגון 'השומר החדש' נוסד לפני יותר מעשור, במטרה לסייע בפתרון אירועי פשיעה חקלאית וטרור חקלאי. "זיהינו את הקושי הגדול של חקלאים בהתמודדות עם פושעים שהיו גוזלים ופוגעים בהם, ובין היתר טיפלנו ישירות בפרשת החקלאי שי דרומי. בעקבות כך היה ברור לנו שהארגון חייב לכלול מתנדבים רבים שיהיו אחראים על פעולות שמירה וימנעו את הפגיעות הקשות", הוא מסביר. "הפעילות שלנו הלכה והתרחבה עם השנים, וכיום יש לנו כ-100 אלף מתנדבים שפועלים לאורך כל השנה ביישובים שונים ובערים שונות ברחבי הארץ".

עם הזמן התודעו בארגון 'השומר החדש' לכך שהציבור החרדי כמעט אינו משתתף בפעולות השמירה, אך זקוק להן יותר מבאזורים רבים אחרים בארץ. "נפגשנו עם רבנים ועם בכירים בציבור החרדי", מספר ריפמן, "התודענו לצרכים המיוחדים שלו ולאופן שבו ניתן להנגיש לו את נושא השמירה, ועם

בס"ד

שבת בחירות

**באמצעות מספר פעולות חשובות
תוכלו לקבל מידע מציל חיים
ולהיות מוכנים יותר גם בשבת:**

- ✓ הפעלת רדיו מערב שבת על אחד מתדרי הגל השקט
- ✓ חשוב להשאיר מכשיר רדיו גם במרחב המוגן
- ✓ השאירו אור דולק במרחב המוגן
- ✓ הוציאו מהמרחב המוגן חפצים ופריטי "מוקצה" שעלולים להפריע את שהייתכם במרחב
- ✓ אל תתרחקו במהלך השבת מהבית והמשפחה
- ✓ ודאו שאתם בקיאים בדרכי ההתגוננות השונות בעת שהייה במרחב הפתוח ובבית הכנסת

**שבת שלום
ונשמרתם!**

מרכז המידע של
פיקוד העורף לציבור החרדי
104 שלוחה 6

פורטל החירום
הלאומי בכתובת
oref.org.il

פיקוד העורף

אישור לנשיאת נשק. למרות זאת, בשיחה עם דובר העירייה חיים לוריא, הוא מציין כי מתגוררים בעיר עשרות רבות של תושבים נושאי נשק, אם כי בת-קופה זו רבים מהם במילואים.

בירור בבני ברק מעלה כי מעטים מאוד התושבים שנושאים נשק, אך לא רק מכיוון שהיא אינה נחשבת עיר בסיכון. "התחושה היא שזה לא כבוד גדול בציבור שלנו להיות עם נשק, ולכן גם כאלו שמוכרחים לשאת אותו מתוקף תפקידם כמאבטחים וכדומה לעיתים מסתירים אותו, ואפילו ילדיהם אינם יודעים שהוא קיים ברשותם", מסביר אחד האחראים על הנושא. לדבריו, יש לעירייה מחסן נשק שבאחריות אגף חירום וביטחון, והוא מספק נשק לעובדי הרשות הזקוקים לו, כמו קב"טים, פקחים, עובדי תברואה ועוד עובדים הנחשבים בסיכון. אך מעטים מאוד הם התושבים שמגשים בקשה לנשיאת נשק פרטי. בירושלים המצב מורכב יותר: על פי הגדרות המשרד לביטחון לאומי, רק השכונות שבאזורי התפר נחשבות לבעלות סיכון, בהן השכונות נווה יעקב, גבעת זאב, פסגת זאב, רמת שלמה ורמות. תושבים שמתגוררים בהן יוכלו להיות זכאים לרי-שיון נשק אם הם עומדים בקריטריונים האחרים. לעומת זאת, בשכונות החרדיות האחרות אין פריווילגיה כזו.

האחריות מחייבת

בשיחה עם יאיר יפרת, סוחר נשק ובעל חנות הנשק 'מטווח בגבעה', הוא מציין כי בימים האחרונים הוא רואה עלייה בלתי פוסקת בהתעניינות בנושא רכישת נשק. "אולי זה יישמע כמו דבר שנר-גד את האינטרסים שלי, אך כשאנשים מתייעצים איתי, אני לא תמיד ממליץ על רכישה", הוא מספר, "כי נשיאת כלי נשק היא לא עניין של מה בכך, ומי שמחזיק באקדח חייב להיות אחראי מאוד. אני תמיד מסביר לאלו שפונים אלי כי מדובר בכלי שמציל חיים, אבל באותו אופן הוא מסוכן מאוד אם לא מספיק אחראים, ואם לא מקפידים על אימונים. אם היורה אינו מאומן הוא עלול חלילה לפגוע בחפים מפשע, וכבר ראינו מקרים כאלו".

גם הגורם הביטחוני שעזמו שוחחנו מבקש להדגיש: "בציבור החרדי הנושא מורכב מאוד, כי בדרך כלל לא מדובר באנשים שעשו צבא, והמודעות הגבוהה לסכנה ולאחריות לא תמיד קיימת. מנגד, מדובר לעיתים קרובות באב למשפחה ברוכה, אשר רגוע אחד של אי שימת לב, עלול לגרום חלילה לכך שהאקדח יישאר בלי השגחה ואחד הילדים ישחק בו. כאשר רוכשים נשק חובה גמורה לדעת שלא מניחים אותו אף לרגע, וגם לא מאפשרים לאף אחד לגעת בו - לא לאישה, לא לילדים ולא לחתנים. המשרד לביטחון לאומי מחייב כל בעל נשק להחזיק בביתו כספת מקובעת, שבה יאוחסן הנשק אך ורק מאחורי מנעול וברית. ועל כל פנים, צריכים להיות מודעים לכך שאם הנשק ייגנב, בעליו יידרש לתת על כך את הדין, ובמיוחד אם יבוצע חס וחלילה פשע בנושק שלו".

מזל טוב

למכובדינו היקרים
פיני ותמר פלאי הי"ן
סמנכ"ל תפעול 'משפחה'

לרגל הולדת הנכדה

ברכה מיוחדת מעומק הלב

לסבתא רבא מרת חנה פלאי תחי'

שתזכו לרוות נחת יהודית
מכל צאצאיכם

מעשה

הכתובת על הקיר: אלפי בניינים בירושלים ובבני ברק בסכנה

"שכונות רבות בירושלים ובבני ברק עלולות למצוא את עצמן ללא כל מי-גון בזמן של נפילת טיל חלילה". את הדברים הללו אומר רן נאור, מנכ"ל ובעלים של חברת 'אורטק מערכות מיגון'. "אני לא רוצה לראות שחורות, אבל נכון להיום הממשלה מדווחת על 700 אלף בתי אב ברחבי הארץ ללא חדרים ממוגנים, ואני יודע שהמספרים גבוהים בהרבה. חלק גדול מאוד מאותן משפחות הן כאלו המתגוררות בשכונות חרדיות, בבניינים שהוקמו לפני שנת 1992, אז עוד לא היה קיים חוק המחייב הקמת ממ"ד בכל בית".

מה אפשר לעשות בכאלו מצבים?

הרי הקמת ממ"ד בבניינים היא

סיפור יקר ומורכב מאוד.

"זה נכון, אבל כיום יש אפשרות למגן חדרים ברמה גבוהה, גם בלי לחייב בכך את כל הבניין להוסיף ממ"ד. זו עבודה פנימית ונקייה שנעשית בתוך הדירה ומגיעה למיגון ברמה של 97% מהממ"ד, כך שזה יכול להתאפשר לכל אחד. רק שהדבר עולה לא מעט כסף, ואנשים, בפרט בריכויים חרדיים, לא יכולים להרשות לעצמם להוציא סכומים כאלו, כי הם זקוקים לכסף עבור הלחם והחלב שלהם". בנושא זה יש לנאור ביקורת גדולה כלפי הממשלה: "ברור שממ"ד הוא אמצעי המיגון היעיל ביותר שמציל חיים, ובכל זאת לממשלה עד היום לא היה שום חלק בדאגה להתקין ממ"ד בכל אותם מבנים ישנים, ואף יותר מזה - רק לפני כחודשיים היא עצרה תוכנית להקמת ממ"דים ב-350 מיליון שקלים לתושבי אשקלון. את התוצאות הנוראיות אנו רואים כעת כמו עינינו. גם בצפון עצרה הממשלה פרויקטים להקמת ממ"דים, ואני מדבר על פרויקטים שכבר אושרו. מדובר בסכנות נפשות ממש".

ומה לגבי השכונות החרדיות? אתה חושב שנדרש מהממשלה לסייע למי-שפחות שאין ביכולתן לממן זאת? "אני לא חושב שהמדינה אמורה לממן את הפרויקטים מכיסה, והיא גם לא יכולה, אבל יש דרכים אחרות שבהן היא יכולה לסייע לתושבים ולהמריץ אותם לעשות זאת, כמו על ידי ביטול מע"מ עבור מי שמשקיע במיגון חדר בדירתו או כל דרך אחרת. כעת המדינה כולה זקוקה להגנה, ואסור לנו להגיע למצב שבו דווקא בבתי ברוכי ילדים ובמשפחות גדולות לא יהיה כיצד להתגונן בזמנים כל כך מתוחים".

תגובתו של המשרד לביטחון לאומי לא התקבלה עד לסגירת הכתבה.

הושענא אום נוצרת | תושבי הדרום מתארים את הרגעים הקשים ומתחייבים לא להיכנע

לא מוכנים להיכנע!

הם אזרחים תמימים
שישבו בבתיהם
במרחק לא גדול
מהגבול העזתי •
כבר שנים הם יודעים
שהמצב לא בטוח,
אבל בחג האחרון
האימה הגיעה עד
לבתיים • הם חוו
רגעים נוראיים,
אבל הם מתעקשים
להמשיך להילחם על
הבית

יונתן בירנבוים

היריות שמתנהל בחוץ ויצאו לסייע. הם חזרו ל־שיבה ב"ה ללא נפגעים. במהלך הלילה הם כבר קיבלו קריאות להגיע ולחבור לפלוגות שלהם. למ־חרת התפנינו לבתים. התחושה נוראית. עד עכשיו איבדתי שמונה חברים משדרות ומהיישוב מרכז שפירא שבו אני גר."

← את שדרות לא עוזבים!

"שעות של חרדה וטירוף", מנסה סמדר ארפי, אלמנת צה"ל בעברה ותושבת שדרות, לתחום זועות עולם בתיאור קצר ולא ממצה. העיר שדרות, שכבר הורגלה בשגרת חירום, הת־עוררה בשבת בבוקר לחירום מסוג אחר. כזה שאין שום ספר, גם לא מדע בדיוני, שיכול לתאר ולהכיל. גם חדרי הממ"דים, שבדרך כלל מספקים הגנה כוז או אחרת בעת מתקפת טילים עזתית, לא הצליחו

אתה מצליח להתעדכן במה שקורה בחוץ ולה־בין את גודל האירוע?
"חלקית בלבד. כשהגיעו החיילים הם קראו בשמנו, פתחו את הדלת, והוציאו אותנו כמו מתוך האדמה מבוהלים וחיוורים. הם נתנו לנו שתי דקות להתארגן ובינתיים סרקו את הבית לוודא שאין עוד מחבלים. יצאנו מהממ"ד לבית שרוף והפוך לגמרי. לקחנו רק ארנק וכפכפים ויצאנו מהר דרך הוואדי של הקיבוץ בסיוע חיפוי אווירי עם עוד כמה משפחות. זחלנו, רצנו, נשכננו והתכופפנו לסירוגין, עד שהגענו למקום האיסוף. אלו ימים עצובים לעם ישראל, ויש מי שצריך להסיק מס־קנות וללכת לכלא."

משפחת פכטר התפתה ליישוב בת-אדר ליד אשקלון. "אומנם בלי כלום עלינו אבל בחיים", הוא חותם בהתרגשות.

אביחי בקרמן, פעיל חברתי בעוטף עזה, מכיר היטב את התושבים מתוקף היותו פעיל חברתי מתחום הנועה. רבים מהם כבר לא איתנו, חלק מהם בעזה. "כשהכל התחיל הייתי בשיבת ההס־דר בשדרות שבה אני לומד. בשש וחצי בבוקר התעוררנו מאזעקות. חשבנו שאלו עוד אזעקות סטנדרטיות ושגרתיות כמו שכבר מלומדים תושבי הדרום. רצנו לממ"ד ונשארו שם לאורך זמן כי האזעקות פשוט לא נגמרו. כל מה שידענו בזמן הזה הוא שיש רקטות ועוד אירוע שמתנהל בחוץ אבל לא ידענו מה.

"מכיוון שבית המדרש ממוגן יכולנו להתפ־לל שחרית ולעשות הקפות ברקע האזעקות. רק לאחר שלוש שעות נודע לנו מה קורה. לכבוד התורה לא ויתרנו גם על הק־

פות שניות בצאת החג, מה גם שהצטרפו אלינו חיילים שהגיעו לאב־טח אותנו. "חלק מה־חיילים שלו־מדים בישיבה שמעו את קרב

פר עזה. אחד היישובים בעוטף שספג פגיעות רבות בגוף, בנפש וברכוש. הלחימה בו לא נגמרה עד לרגע כתיבת השורות. כוחות רבים מכתרים את היישוב ומפטרלים בו במאמץ למצוא מחבלים שעדיין מתבצרים או למנוע מאחרים לחדור. איתי פכטר, תושב המקום, התפרסם כגיבור שהציל את משפחתו לאחר שנאבק עם מחבלים שחדרו לביתו. ל"משפחה" הוא מתאר את רגעי האימה: "שש וחצי בבוקר אנחנו מתעוררים למטחי רקטות. נכנסנו לממ"ד ואחרי חצי שעה התחלתי להבין שיש עוד אירוע שמתנהל בחוץ. שמענו קריאות 'אללה אכבר' והבנו שמדובר בחדירת מחבלים.

"לקח לצבא שעותיים להבין מה קורה, ואגב, זו התנהלות לקייה של המודיעין והצבא. הבנתי שכ־נראה אני זה שאצטרך להגן על עצמי ומשפחתי, ודבר ראשון החזקתי חזק את ידי דלת הממ"ד כדי שהמחבלים לא יוכלו להיכנס."

← המשכנו לרקוד

"בסביבות השעה 11 אני שומע דפיקות בח־לון ומבין שמנסים לשבור את הקיר החיצוני. הם שברו את זכוכיות החלון ונכנסו הביתה. ניגשו מייד לממ"ד וניסו לפתוח אותו, אבל נאבקתי בהם ולא נתתי להם. הם צעקו לי במבטא ערבי שהם מהצבא ושנפתח אבל לא עניתי להם. הילדים שתקו כל הזמן הזה. ידעתי שהיד שלי שתופסת בידית היא ההבדל בין חיים למוות. לבסוף הם יצאו מהבית ולאחר שתי דקות זרקו לתוכו רימון. הם חשבו שנצא. הכל התנפץ ועלה באש.

"בזמן הזה הם ממשיכים לירות ליד הבית. במקביל אני מנסה לתקשר עם הצבא כי כיתת הכוננות כבר לא הייתה בקשה. חלק מהם היו כבר נעדרים. מישוה מיחידה מסוימת שלט מרחוק על הטלפונים שלנו וביקש שנשלח לו מיקומים. עד השעה שש וחצי בערב - 12 שעות - היינו בלי מים, בלי אוכל, עם כדורים ששורקים לידנו כל הזמן. עברנו שעות קשות מאוד."

מכנים ובוכים

זאבי פרוינד, שם מוכר בארגון 'עזר מציון' ומחוצה לו, היה מהראשונים שירדו לשטח המסיבה ב'רעים' עם פעילים נוס־פים מזק"א כדי לאתר נופלים. ל"משפחה" הוא מתאר את המראות ורגעי התדהמה שעברו.

"בשעות הבוקר של יום ראשון הגענו לאזור עוטף עזה שהיה תחת אש מסיבית של מחבלים בשישה רכבים גדולים, אמ־בולנסים ומשאיות. המשימה שלנו הייתה לסרוק את השטח ואת המיגוניות ולרכז חללים לקראת פינוי.

"השטח היה נראה כמו שטח מלחמה. מאות כלי רכב ישראלים מחוררים מפ־גיעות ירי, שרופים וחרוכים, לצד מכוניות נטושות בעלות לוחיות רישוי פלסטיניות והרבה מחבלים הרוגים."

קולו של פרוינד מתרגש: "ראיתי בחיי דברים מאוד קשים וכואבים, אבל זה היום העצוב ביותר בחיי. טיפלנו ברגישות ותוך שמירה על כבוד כמובן. אמרנו תהילים והדמעות לא הפסיקו לרדת. חשבנו על המשפחות של כל אחד ואחד, על מעגלי החברים, וזה לא נתפס. לכל אחד מהם יש שם, משפחה, חיים שלמים שנגדעו באחת על ידי טרוריסטים שפלים. כאב חד ועמוק לכל החיים."

פרוינד מסרב לתאר יותר. "אגיד זאת בעדינות", הוא נושם נשימה עמוקה, "הם לא באו להרוג אותנו - הם באו לטבוח בנו."

במקביל לאין-ספור בקשות המגיעות אליו לגבי סיוע באתור נעדרים, הוא מקבל גם מאות אלפי פניות מאנשים טו־בים: "המון אנשים רוצים לעזור, לסייע במה שצריך. אנחנו מקבלים טלפונים כל הזמן ועובדים מסביב לשעון. אני מגיע הביתה מפורק ויוצא מייד שוב כי אני יודע שצריכים אותי."

במסגרת פועלו במערך חולי הסרטן של 'עזר מציון', נפגש פרוינד במקרים קשים רבים. "אני נפגש עם גזרות שמיים שונות ולמדתי לא לשאול שאלות. יש מצבים שפשוט דוממים עם עצב וכאב. זהו רגע שלא שואלים שאלות, נותנים מהכ־חות שלנו כמה שאפשר ובעיקר עוברים את זה ביחד."

היום!

לאור האירועים והאסונות שפקדו את עם ישראל כולנו מתמודדים עם תופעות נפש מאתגרות, שלא נתקלנו בהן עד כה. אנחנו כהורים זקוקים לכלים חדשים להתמודדות עם הילדים ובחיק המשפחה

המפגש יעסוק בהתמודדות עם אתגרי הנפש, הנחיית הורים ופגיש נשות מקצוע בתחום:

גב' זיוה מאיר, מנחת הורים

גב' תמר עבדי עו"ס אינטגרטיבית,
כתבת 'בתוך המשפחה'

גב' ד"ר איילת וידר-כהן
פסיכולוגית קלינית ב'מאוחדת'
מנהלת תחום בריאות האישה
בסיום הוובינר נעניק אופציה לשאלות בצ'ט

הקר מוזמנת למפגש זום בנושא 'חוסן נפשי'

מנחה: גב' מיכל ירושלמי

יום חמישי כ"ז בתשרי (12.10.23) בשעה 21:00

להרשמה ולקבלת לינק הצטרפות שלחי בקשה למייל ZOOM@MISHPACHA.COM

או שלחי וואטסאפ למספר 050-6689280

לתרומם לתחושת ביטחון מול מאות טרוריסטים רכזים על ג'יפים ואופנועים שמטילים אימה ברחובות ושוחטים את כל הנקרה בדרכם.

בשבת והחג שהתה משפחת ארפי בביתה. בשעה שש וחצי הגיעו מחבלים אל הכביש שמאחורי הבית, חלק מהם ירדו לכיוון תחנת המשטרה הסמוכה וחלק נותרו במקומם והחלו לירות באוויר ולכל עבר. "באותה עת", היא מספרת ל"משפחה" ממלון באילת שאליו ברחו ברגע הראשון שיכלו, "בעלי עופר היה בדרכו לבית הכנסת בלי שידע וישער שיש מחבלים מאחוריו או שהרכב המסחרי שלי-דו הוא עובר שיין למחבלים. גם כאשר שמע את היריות לא הבין מה קרה ולא ראה את מקור הירי. הוא רצה להמשיך לבית הכנסת, אך אז צעקו לו שכנים מכל עבר שיחזור מהר הביתה כי יש למטה מחבלים. מייד כשנכנס נעלנו את הבית, הגפנו את החלונות והסתגרנו בחדר. במקביל, החלו אזהרות רצופות בשל ירי טילים מעזה".

את החמאס אתם מכירים בעיקר מרחוק, כלומר מהטילים שהם משגרים אל העיר שוב ושוב כבר יותר מעשרים שנה. לפתע אתם רואים את המחבליים מתחת לבית שלכם, מסתובבים ברחובות כאילו מדובר בחאן-יונס, ויורים לכל עבר. מה עובר לכם בראש באותם רגעים?

"בלבול וחרדה. בתחילה לא זיהינו שהם חמאס סניקים כי בקושי הצלחנו לראות משהו וגם לא העזנו להוציא את האף מתריסי החלון. הסיטואציה מורכבת ומבלבלת - מצד אחד אזהרות 'צבע אדום' שלא פוסקות ומטחי טילים בעקבותיהן, מצד שני, מחבלים ברחובות. ככל שחלפו הדקות התבהרה התמונה יותר ויותר בעקבות מידע שהגיע מהשכנים בקומות הגבוהות שצפו על כל המתרחש. הם כבר ידעו לספר שאלו מחבלי חמאס מכיוון שזיהו את המדים שעליהם, התגים והדגלים. ניסינו מייד להתקשר למשטרה אבל לא היה מענה. רק לאחר שעתים או יותר הגיעו החיילים הראשונים. הם פטרלו ברחובות, עברו בחצרות הבתים וניהלו קרב בות עם המחבלים.

"ביום שני ברחנו לאילת, אבל עד אז לא יצאנו בכלל מפתח הבית מפחד שיצוצו עוד מחבלים. כל הזמן הם הופיעו ברחבי העיר כמו חולדות שלא מצליחים לתפוס. לצערי בנה של השכנה שלי נרצח, ולא העזנו לצאת החוצה".

העיר שדרות לבדה איבדה יותר משבעים מבניה, חלק גדול מהם שוטרים המשרתים בתחנת שדרות הסמוכה מספר צעדים למקום מגוריה של משפחת ארפי. הם שמעו הכל: "שמענו את חילופי האש הכבדים שהתנהלו שם שעות ארוכות וראינו את הטנק שהגיע להפציץ את התחנה על המחבלים שהתבצרו בה. הבתים רעדו. אלו היו שעות אימה".

כמי שגרים בעיר שמתנהלת לעיתים קרובות בשגרת חירום, היה לכם צד ולו הקלוש ביותר שדבר כזה עלול לקרות?

"ממש לא. אף אחד לא חלם שהם יפרצו את הגדר וייכנסו בכמויות כאלו. זו הפקרות ומחדל, והלב מסרב להאמין למה שקרה. אין מילים. אני מכירה רבים מהנרצחים בעיר, וזה קשה וכואב".

איך חוזרים הביתה אחרי מה שחוויתם?
"אין לי מושג. אפילו במלון שבו אני שוהה כעת, אם הדלת נסגרת טיפה חזק אני קופצת מבהלה. לא יודעת איך חוזרים לשגרה אחרי דבר כזה. השכונה שלנו ריקה מאדם. אבל לאן נלך? לאן נברח? נצטרך לחזור באיזשהו שלב".

וכמו רבים מתושבי שדרות, גם היא מצהירה: "את שדרות לא אעזוב, יהיה מה שיהיה".

← שבת מסויטת בנתיבות

גם על העיר נתיבות הסמוכה לעוטף עזה לא פסחה המפלצת החמאסית. חני כהן, גדלה בנתיבות וכיום תושבת המרכז, התארכה בשמחת תורה אצל משפחתה בעיר המקובלים של הדרום. תוך דאגה לחלק ממשפחתה שנותרה בנתיבות

משיבים אש. ממראות ההפגזה בעזה צילום: פלאש 90

התושבים הגיבורים שאף על פי שאיבדו את היקר להם מכל, הם נותרו איתנים, מחזקים, מעודדים ונותנים לנו רוח גבית

נלחמים על הבית. הכוחות סורקים את השטח צילום: פלאש 90

שלחתי הודעה למשפחה שהכל בסדר איתי ושיש לנו עוד עבודה לעשות. אני בטוח שהם דואגים אבל גם מבינים את גודל השעה

היא משתפת בחוויה הקשה: "כמוני, כל משפחתי גרה בנתיבות ואנחנו כבר מורגלים לסבכים ולמבצעים, אבל בשבת בבוקר זה היה ממש חריג. בשונה מכל פעם שהאזהרות הן שמבהילות, הפעם התעוררנו מעוצמת ההדף של הטילים שנפללו. כל הבית רעד ורק אז שמענו את האזהרות. חלק מהגברים שיצאו לתפילה בהנף כבר היו בבית הכנסת.

"בדרך כלל, בעת אזהרה היינו יורדים לקומה השנייה שמשמשת כמרחב מוגן ולאחר זמן קצר עולים הביתה עד לאזהרה הבאה. הפעם לא הצלחנו לחזור הביתה בין האזהרות. הבנו שזה לא עוד ירי טילים שגורמי. במהלך שהייתנו במרחב המוגן הגיע שכן בבהלה ואמר שהוא שומע ירי חי ממשק. חשבנו שהוא הוזה. בינתיים בעלי לקח את הילדים שהיו בחדרה לביתה של אחותי כי יש לה ממו"ד. כשהוא חזר משם עצרה לידו ניידת משטרה והשוטר צעק לעברו 'מה אתה מסתובב בחוץ כשיש חדירת מחבלים?' במקביל החל פינוי של כל המתפללים מבתי הכנסת. בבניין הייתה עובדת זרה שעדכנה אותנו כל העת בהתפתחויות. היא אמרה שחטפו חייל ואזרח. הודענו ונחרדנו מגודל האירוע של חטיפת חייל ואזרח. מי היה מאמין לאן זה יגיע..."

"בערב הירי התגבר. עם צאת השבת נדחסנו אחד-עשר אנשים ברכב ויצאנו מהעיר. השוטרים ביציאה לא ידעו לומר לנו מהיכן כדאי לנסוע. כל הדרך המשיכו האזהרות והירי. לא עצרנו לרגע. ברחנו כל עוד נפשנו בנו".

← והעיקר לא להישבר כלל

בהפוגה הקצרה שבין הקרבות הצלחנו לשוחח עם סרן מתניה אלינר, מ"פ מסייעת 12 בחטיבת גולני, שבעצמו גר באזור הדרום. משעות הבוקר של השבת האחרונה נלחם סרן אלינר בגבורה כתף אל כתף עם חבריו לפלוגה מול מאות מחבלים כדי לעצור את הטרור והזוועות שהתחוללו שם. אל הבסיס ביו"ש, שאליו היה אמור לחזור לאחר השבת, הגיעה במקום פלוגת מילואים, והוא וחבריו ירדו לגזרת עוטף עזה.

"הייתי בבית בזמן שהקפיצו אותי לאחד הבסיסים בדרום. הצלחתי להבין שכנראה יש אירוע רציני, אבל לא התחלתי להבין את גודל המפלצת שזורעת הרס וחורבן. לאט לאט התחילה התמונה להתבהר, ואף על פי שעוד לא נחשפתי לעוצמת האירוע כולו כבר היה ברור שמדובר במשהו מטורף מעל ומעבר למה שהצלחתי לשער.

"תוך שעה וחצי הגעתי לבסיס כמו יתר חבריי, הצטיידנו, עלינו על האמרים, אספנו לוחמים וירדנו דרומה אל עבר יישובי העוטף. עם הגעתנו לשער הקיבוץ ניר-עם נתקלנו בעשרות מחבלים חמושים והצלחנו בסייעתא דשמיא לחסל אותם לאחר קרב קצר. נשארנו בשטח לוודא שאין מחבלים נוספים בקרבת מקום וקיבלנו משימה לחבור לשאר הכוחות ולסייע בפינוי פצועים ולצערי גם הרוגים.

"במשך כל הזמן הזה הירי לא פסק מסביבנו, ומעבר למשימת ההגנה הותקלנו לפחות עשר פעמים בחוליות מחבלים והרגנו יותר משלוש מאות מהם. יש לי חברים פצועים וגם ספגנו אבדות, אבל אני חייב להדגיש שרוח הלחימה פה, מהלוחם הזוטר ועד לפיקוד העליון, פשוט מפעימה. אנחנו חזקים ונחושים בעזרת השם להכריע את האויב המר והאכזרי הזה. חלק מהלוחמים הכירו אישית את התושבים שנרצחו או נלקחו בשבי. המראות קשים, אבל אנחנו מבינים שחייבים להתגבר ולהתעלות על עצמנו. אסור לנו להישבר. לבכות יהיה זמן אחר כך.

"במהלך הלחימה והסיוע נוצר קשר אמיץ עם התושבים הגיבורים שאף על פי שאיבדו את היקר להם מכל, הם נותרו איתנים, מחזקים, מעודדים ונותנים לנו רוח גבית. ברור שאנחנו רגע לפני כניסה קרקעית לקן הצרעות העזתי. שלחתי הודעה למשפחה שהכל בסדר איתי ושיש לנו עוד עבודה לעשות. אני בטוח שהם דואגים אבל גם מבינים את גודל השעה". ■

כר נוהגים

בעת קבלת התרעה

בנסיעה

עוצרים בצד הדרך
יוצאים מכלי התחבורה
נכנסים למבנה קרוב
אם לא ניתן - נשכבים על הקרקע
ומגנים על הראש עם הידיים

במבנה

נכנסים לממ"ד/ממ"ק/מקלט
סוגרים את החלונות
נועלים את הדלת

בתחבורה ציבורית

באוטובוס עירוני:
יוצאים ונכנסים למבנה קרוב
באוטובוס בין עירוני וברכבת:
מתכופפים מתחת לקו חלונות
ומגנים על הראש עם הידיים

בחוץ

בשטח בנוי: נכנסים
למבנה קרוב
בשטח פתוח: שוכבים על הקרקע
ומגנים על הראש עם הידיים

מקסימים את הפנחיות שומרים את החיים.

ונשמרתם!

למענה
במסרונים:
052-9104104

מרכז המידע של
פיקוד העורף
104 | שלוחה 6

פורטל החירום
הלאומי בכתובת
oref.org.il

למידע נוסף
ולהנחיות
המלאות

פיקוד העורף

התנהגות נכונה

מצילה

בעת קבלת התרעה עליכם להגיע למרחב הכי

נמצאים במבנה? היכנסו למרחב מוגן לפי סדר העדיפויות הבא: ממ"ד (מרחב מוגן דירתי), ממ"ק (מרחב מוגן קומתי), ממ"מ (מרחב מוגן מוסדי), מקלט, חדר מדרגות פנימי או חדר פנימי - עם כמה שפחות קירות חיצוניים.

נוסעים ברכב? עצרו בצד הדרך, צאו מהרכב והיכנסו למקלט או העומד לרשותכם - צאו והתרחקו מהרכב מעבר לשולי הדרך או

יש להישאר במרחב המוגן 10 דקות

מצורפת רשימת המקלטים הציבוריים שערוכים ופתוחים לרשות

מס"ד	שכונה	מספר מקלט
1	בוכרים	609
2	בוכרים	612
3	בוכרים	837
4	בוכרים	910
5	בית הכרם	744
6	בית הכרם	745
7	בית וגן	742
8	בית וגן	743
9	בית ישראל	908
10	בית ישראל	841
11	בקעה	984
12	בקעה	980
13	בקעה	995
14	בקעה	683
15	בקעה	684
16	בקעה	685
17	בקעה	823
18	גאולה	621
19	גאולה	637
20	גאולה	830
21	גאולה	904
22	גבעת הורדים	715
23	גבעת הורדים	949
24	גבעת שאול	808
25	הגבעה הצרפתית	998
26	המושבה הגרמנית	695
27	זכרון משה	928
28	טלביה	807
29	מאה שערים	632
30	מאה שערים	826
31	מורשה	751
32	מורשה	752
33	מורשה	753
34	מחנה יהודה	648
35	מחנה יהודה	821
36	מחנה יהודה	839
37	מחנה יהודה	935
38	מחנה יהודה	961

מס"ד	שכונה	מספר מקלט
39	מנחת-מלחה	813
40	מקור ברוך	641
41	מקור ברוך	643
42	מקור ברוך	812
43	מקור ברוך	909
44	מרכז העיר	639
45	מרכז העיר	652
46	מרכז העיר	758
47	מרכז העיר	932
48	מרכז העיר	973
49	מרכז העיר	974
50	מרכז העיר	985
51	נווה שאנן	939
52	נחלאות	647
53	נחלאות	657
54	סנהדריה	602
55	עין כרם	903
56	עיר גנים	829
57	עיר גנים	840
58	עיר גנים	901
59	עיר גנים	902
60	עיר גנים	905
61	עמק רפאים	670
62	עמק רפאים	672
63	עמק רפאים	673
64	עמק רפאים	674
65	עמק רפאים	676
66	עמק רפאים	677
67	עמק רפאים	693
68	עמק רפאים	696
69	עמק רפאים	697
70	עמק רפאים	804
71	עמק רפאים	692
72	קטמון	702
73	קטמון	718
74	קטמון	755
75	קטמון	756
76	קטמון	757

מס"ד	שכונה	מספר מקלט
77	קטמון	805
78	קטמון	817
79	קטמון	824
80	קטמון	825
81	קטמון	828
82	קטמון	831
83	קטמון	842w
84	קטמון	906
85	קטמון	923
86	קטמון	937
87	קטמון	965
88	קטמון	967
89	קטמון	969
90	קטמון	976
91	קטמון	981
92	קטמון	987
93	קטמון הישנה	671
94	קטמון הישנה	703
95	קריית היובל	720
96	קריית היובל	721
97	קריית היובל	722
98	קריית היובל	723
99	קריית היובל	724
100	קריית היובל	736
101	קריית היובל	737
102	קריית היובל	738
103	קריית היובל	739
104	קריית היובל	741
105	קריית היובל	814
106	קריית היובל	814א
107	קריית היובל	815
108	קריית היובל	815א
109	קריית היובל	963
110	קריית היובל	983
111	קריית היובל	991
112	קריית היובל	992
113	קריית היובל	993
114	קריית מנחם	729

בעת קבלת התרעה חיים!

מוגן שיש, בהתאם לזמן העומד לרשותכם.

נמצאים בחוץ? בשטח בנוי - היכנסו למקלט או לחדר מדרגות במבנה קרוב.
בשטח פתוח - שכבו על הקרקע והגנו על הראש באמצעות הידיים. בעת פגיעת רקטה בקרקע,
הדף הפיצוץ מסכן את העומדים או היושבים בפגיעה של רסיסים.

לחדר מדרגות במבנה קרוב, אם לא ניתן להגיע למבנה בפרק הזמן
לגדר ההפרדה, שכבו על הקרקע והגנו על הראש באמצעות הידיים.

כדי להתגונן ממטח רקטות ומשבירי יירוט

מקלטים בבתי הספר לרשות הציבור

מספר	שם	כתובת
1	תיכון אוולינה דה רוטשילד	רחוב אוסישקין 38,
2	ממ"ד אפרתה	רחוב יהודה 31
3	תיכון פלך בנות	רחוב יהודה 31
4	גואטמלה	רחוב החרצית 10
5	חמ"ד טל חיים- עיר גנים	רחוב הנורית 18
6	מאור התורה- מימון	רחוב בן ציון 7,
7	ממ"ד נועם בנות קרית משה	רחוב בזל 3
8	ממ"ד נועם בנים קרית משה	רחוב חיים ויטאל 32
9	ת.ת. מורשה	רחוב אלקבץ 52
10	דרור ממ"ד יסודי	רחוב שחר 19
11	מ"מ יפה נוף	רחוב התומר 5
12	תיכון גבעת גונן	רחוב רבי צדוק 12
13	אולפנה עלמא לאומנויות,	רחוב יוחנן בן זכאי 33
14	קדמה	רחוב בר יוחאי 5
15	הדו לשוני	רחוב אריה בהעם 7
16	אגרן	רחוב זנגוויל 29
17	גוננים	רחוב הורקניה 21
18	ישראל"צ (ישיבה לצעירים)	רחוב קוסובסקי 7
19	בית הצייר	כ"ט בנובמבר 15
20	חמ"ד ניסויי	רחוב קדושי בבל 1
21	פסגת זאב מערב	רחוב שמואל תמיר 74
22	פסגת זאב נועם בנות	רחוב נדבה יוסף 47
23	הר נוף בנות	רחוב חי טייב 46
24	בית יעקב רמת שלמה	חזון איש 62
25	ממ"ד רמות הראל	רחוב אברהם אידלזון 30
26	מ"מ בית הכרם	רחוב מעגל בית המדרש 7
27	אוולינה דה רוטשילד	יסודי, רחוב בן לברט 15

תושבי העיר

מס"ד	שכונה	מספר מקלט	כתובת
115	קריית מנחם	734	איסלנד 17
116	קריית מנחם	734א	איסלנד 17
117	קריית מנחם	803	הנריטה סולד 10
118	קריית מנחם	827	מקסיקו 4
119	קריית משה	748	העילוי 2
120	קריית משה	978	יצחק יהודה 13
121	קריית שמואל	667	הפלמ"ח 22
122	קריית שמואל	971	הפלמ"ח 16
123	קרית משה	977	גת 23
124	רוממה	606	פנינה 1
125	רוממה	750	זכרון יעקב 5
126	רוממה	933	המ"ג 38
127	רוממה	975א	זיכרון יעקב 15
128	רוממה	975ב	זיכרון יעקב 17
129	רוממה	975ג	זכרון יעקב 19
130	רוממה	975ד	זכרון יעקב 21
131	רוממה	979	זכרון יעקב 10
132	רחביה	658	אבן עזרא 13
133	רחביה	659	אבן גבירול 15
134	רחביה	809	רשב"א 9
135	רחביה	810	עובדיה מברטנורה 9
136	רחביה	816	עזה 50
137	רחביה	835	ארלחזרוב 18
138	רחביה	972	אלחריזי 26
139	שמואל הנביא	604	חכם שמעון 8
140	שמואל הנביא	907	שמואל הנביא 26
141	שמואל הנביא	957	אבינדב 19
142	תלפיות	679	דרך חברון 59
143	תלפיות	688	אפרתה 18
144	תלפיות	689	בן גבריאל 34
145	תלפיות	690	קלזנר 12
146	תלפיות	691	דרך בית לחם 93
147	תלפיות	940	שלום יהודה 17

כתובת
יורדי הסירה 21
בן גמלא יהושע 7
רשב"ג 31
אלעזר בן יאיר 24
הרב חסדא 10
דב הוז 7
בר יוחאי 8
בר יוחאי 2
אלעזר המודעי 15
חזקיהו המלך 38
יצחק שדה 7
אנטיגונוס 7
יוסי בן יועזר 16
אלמליח אברהם 41
אלמליח אברהם 27
יוחנן בו זכאי 38
כ"ט בנובמבר 22
יוחנן בן זכאי 53
בוליביה 14
אורוגואי 29
שטרן אברהם 67
שטרן אברהם 51
וולטה העלית 7
צילה 8
קורצאק יאנוש 32
אנילביץ 78
שמורק 3
זנגויל ישראל 4
וולטה עלית 3
וולטה העלית 3
רבינוביץ אהרון 2
רבינוביץ אהרון 2
זנגויל ישראל 11
גורדון 10
שרון אברהם 2
אטינגר 21
קליינמן 3
דהומיי 7

דם עבדיו ייקום

השמות שמאחורי החללים

1,200 אנשים, נשים וטף קיפחו את חייהם בשואת שמחת תורה, במיתות משונות שכמותן לא נראו מאז השואה הנוראה ולמרבה הצער לא בטוח שאלו המספרים הסופיים • מתנדבי זק"א לצד אנשי הרבנות הצבאית והיחידות המיוחדות לזיהוי חללים עושים ימים ולילות בזיהוי החללים שחלקן במצב קשה, אך עדיין ספירת החללים טרם הסתיימה • 'משפחה' בפרויקט זיכרון כואב למאות שמות החללים שנהרגו על קידוש השם. חיילים, שוטרים, אנשי כיבוי והצלה, אזרחים ותושבי יישובי העוטף שהותרו לפרסום, השם ייקום דמם • וכיפר אדמתו עמו

שרה פרדס

חובש בכיר אהרון חיימוב	רב"ט בר יענקלוב	סמל בנימין לב	רב"ט ליאור עזיזוב
סמ"ר אלעד מיכאל ששון	סגן אורי מרדכי שני	רב"ט שיר ביטון	סגן עדן נימרי
רס"ן אוריאל ביבי	סמ"ר מיכאל בן חמו	סגן דקל סויסה	סמ"ר טל לוי
רב"ט סמל שלו ברנס	סגן רון צרפתי	סמ"ר דניאל משה דנינו	עמית מגנזי
סמל בר רוזנשטיין	סמל נועם אלימלך רוטנברג	סמל יקיר לוי	אסף שלזינגר
סמל נהוראי סעיד	רב"ט תומר נגר	טוראי עילי עזר	רס"ב דוד בן דיין
רב"ט דוד מיטלמן	סמל ברנדו דוד פלורס גרסיה	סמ"ר עמית פלד	רס"ר אלירן אברג'יל
רס"ל (מיל') אביחי אמסלם	רס"ר (מיל') ישראל עמיחי ויצן	רב"ט שמחה אסראף	אבי צידון
סגן סהר סעודין	רב"ט לביא בוחניק	רס"ן טל כהן	רב"ט שי אשרם
סמל אופיר מלמן	רב"ט נתן חי ליאר	רב"ט אריאל ארז	סתיו קמחי
סמל רגב אמר	סרן (מיל') יובל הליבני	רב"ט ראם מאיר בטיטו	משה אוחיון
סמ"ר יונתן סביצקי	רס"ם סלמאן אבן מרעי	רס"ל יוסף מלאכי גדליה	אליעד אוחיון
סגן אייל קליין	סרן רז פרץ	רס"ל עמרי בלקין	אלחנן קלמנוזן
סמ"ר רועי ברקת	רב"ט שיר שלמה	סמל תומר ברק	תמר קדם סימן טוב
סמל עמית מוסט	רב"ט אושר שמעיה	רס"ן עידו ישראל שני	ג'וני סימן טוב
סגן אמיר צור	סמ"ר יעד בן יעקב	סמ"ר מקס רבינוב	ארבל סימן טוב
איתי יהושע	רס"ר יובל גבאי	אילקין נזרוב	שחר סימן טוב
עומר גברה	סמל אביתר אוחיון	מפל אדם	עומר סימן טוב
סמדר מור עידן	רס"ן מרדכי שמיר	אביב ברעם	סמ"ר יוגב אהרון
נוי מעודי	רב"ט שגב שוורץ	סמל רותם דושי	רב"ט הלל שמואל סעדון
ד"ר איתן נאמן	רב"ט אוריאל סגל	סמ"ר אלכסנדר מאסלי	סרן הדר קמה
סגן רועי נהרי	רב"ט אמיר לביא	סרן (מיל') דוד מאיר	סמ"ר יונתן גולן
רס"ר אבשלום יאיר פרץ	סמ"ר עדי צור	רב"ט רועי פרי	סמ"ר דוד רתנר
רס"ר מור שקורי	סופיה בונגרייט	סמל עידן רז	רב"ט אופיר טסטה
רס"ל ג'ואד עאמר	דניאל מאיר ודעי	רס"ן רועי צ'אפל	ד"ר איתן נאמן
רס"ל (מיל') גלעד מולכו	סמל עמיחי יעקב ונינו	סגן אלינה פרבוסודובה	שגיא זק
סמל אברהם נריה כהן	סא"ל עלים עבדאללה	רס"ל (במיל') תומר דולב	אופק ארזי

ירון שחר	סמל ירון אורי שי	סג"ם יונתן גוטין	אופק רביע
עידו חוברה	סמל בן רובינשטיין	רב"ט אדיר טהר	נדב ברטל
ברנרד כהן	סגן איתי כהן	סגן נתאי עמר	רפ"ק ודים בליך
אופיר ארז	רב"ט עילי בר שדה	סמ"ר גיא שמחי	רס"מ אריק יהודה מרציאנו
ראובן שישפורטיש	סמ"ר אוראל משה	רב"ט שירה שוחט	ליאור אסולין
אביעד כהן	טוראי ליאור לוי	רס"מ אהרון פרש	סמ"ר רועי ויזר
דן אסולין	רס"ר אוריאל אברהם	סגן שילה כהן	סמל ראשון אדיר גאורי
חן בן אבי	רס"ר אליהו מיכאל הרוש	רס"ן אמיר סקורי	רב טוראי אריאל אליהו
דור נחום	מתן זנטי	רס"ב עידו רוזנטל	סגן ניצב יצחק בזוקה שווילי
טל ממון	דביר קרפ	רס"ן אריאל בן משה	רב פקד מרטין קוזמיצקס
גיל אביטל	עמית גבאי	רב"ט דנית כהן	פקד שלמה משה אל
ליאור בן יעקב	יובל גבאי	סמ"ר אור מזרחי	פקד ניסים לוגסי
אבי פליישר	פבר אסף	רב"ט עמית גואטה	פקד אמין אוחונדוב
סמל איתי נחמיאס	ורדה הרמתי	בלחה ינון	מפקח אנדריי פושיבאי
דודי תורגמן	שלומי מתיאס	יעקב ינון	מפקח אלכסיי שמקלוב
רב"ט אריאל אוחנה	שחר דבי מתיאס	תהילה קטאבי	רב נגד מאיר אברג'ל
שלומי מתיאס	רולאן סולטן	חיים כצמן	רב סמל בכיר חן נחמיאס
שחר מתיאס	רונית סולטן	ליז אלחרר	רב סמל בכיר רומן גנדל
פטרו בוסקו	לילי קייסמן	מאיר אלחרר	רב סמל בכיר יהודה קאדר
חיים כצמן	משה רידלר	רב סמל מתקדם יוראי אליהו כהן	רב סמל בכיר רוני אבוהרון
תום גודו	יוסף (יוסי) טהר	רב סמל ראשון דרור אלטון	רב סמל בכיר אדיר שלמה
ג'ינה סמיאטיץ	מאור שלום	רב סמל ראשון יעקב שלמה קרסנינסקי	רב סמל בכיר יגאל אילוז
עופר רון	עילי נחמן	רב סמל ראשון אליאור יפרח	רב סמל מתקדם בר סיוון
מנוחה חולתי	פקד סטס שיינקמן	רב סמל אבי בוזגלו	רב סמל מתקדם אלון ברד
סער מרגוליס	רס"ב דניס בלקין	רב סמל מיכאל ליזמי	רב-סמל מתקדם אלכסיי בודובסקי
רב"ט עמית צור	רס"מ דבורה אברהם	רב סמל שי אל קנפו	רב סמל מתקדם ויטלי קרסיק
סמ"ר יוסף איתמר ברוכים	סא"ל אלי גינסברג	סמל ראשון אליונה אסטפנקו	רב סמל מתקדם אליק פוזניאקוב
סרן (מיל') רועי נגרי	סמ"ר נוה אלעזר לקס	רב שוטר רווית חנה אסייג	רב סמל מתקדם מליק קרים
רס"ן פלג סאלם	סמ"ר טשגר טקה	גל דנגורי	סגן (מיל') עידו אדרי

אל"ם רועי יוסף לוי	סא"ל סהר ציון מחלוף	עמית וקס	רב-רשף שלום צבאן
סא"ל יהונתן צור	סמל אפיק רוזנטל	יגאל וקס	רב-כבאי יבגני גלסקי
רס"ן אברהם חובלאשוילי	סג"ם ינאי קמינקא	אורן שטרן	אביעד הלוי
סמל איתי-אל מרציאנו	סגן אור מוזס	שלומי מולכו	צור סעידי
טוראי אופיר דוידאן	סמ"ר עומרי ניב פיירשטיין	איילת מולכו	עומרי רם
סרן טל גרושקה	רב"ט דביר לישה	חויק סגל	מרסל טליה
סרן אריה שלמה צירינג	סמל עדן אלון לוי	עדי בהרב	ישראל עמיחי ויצן
סמ"ר אילי גמזו	סמ"ר יובל בן יעקב	טל קרן	משה ידידיה רזיאל (רוזנברג)
סמ"ר אהד כהן	רב"ט גיא בזק	רותי אקוני	גיל תעסה
רב"ט איתמר עיש	טוראי נריה אהרון נגרי	אריה אקוני	יון זכריה אבו ג'מאע
רב"ט אורי לוקר	טוראי נעמה בוני	אור אקוני	פאטמה אלטלאקת
רס"ן (מיל') עמרי מיכאלי	סגן יפתח יעבץ	נורית ברגר	מאלק אברהים אלקרעאן
רס"ל ויטלי סקיפקביץ'	סמ"ר עידו הרוש	מרינה אלמגור	ג'וועד אברהים אלקרעאן
רס"ן עידו יהושע	סגן משנה יואב מלייב	דני וובק	אמין עקל אלקרעאן
סגן שוהם תומר	רב"ט נתנאל יאנג	אל"ם יהונתן שטיינברג	מחמד ד'יב אלקרעאן
סגן איתי מאור	רס"ן חן בוכריס	סרן אדיר עבודי	פאיזה אבו סבייח
סגן רום שלומי	סרן אור יוסף רן	סרן יותם בן בסט	מאי זוהיר אבו סבייח
רב"ט ירון זוהר	רב"ט עדי גרומן	סמ"ר אופיר ציוני	דליה אבו מדיעם
סגן-ניצב ג'יי-אר דוידוב	רס"ל אמיר פישר	סג"ם אדר בן סימון	
סמל אור אסתו	דולב סויסה	אופיר ליבשטיין	

השם ייקום דמם

בית התבשיל

ארוחות חמות לפליטי הדרום

במטבח בית התבשיל נערכים בעבודה מאומצת כדי להכין ארוחות למשפחות שנאלצו לעזוב את ביתם בגלל המלחמה ונמצאים בעיר בני ברק ישנם משפחות שביתם נפגע מהטילים כמוכ ישנם משפחות שהילדים או אחד מבני המשפחה נכנסו להתקף חרדה והיו חייבים להיתנתק מאיזור הלחימה ונמצאים בתנאים שאין באפשרות עקרת הבית לתפקד ולבשל בית התבשיל נרתם במלא העוצמה כדי לספק ארוחות מוכנות לכל דורש

1800-35-05-35

ארגון המתנדבים הלאומי

מתנדבי הארגון רופאים פרמדיקים וחובשים זמינים בכל רחבי הארץ למתן מענה רפואי ראשוני עד להגעת האמבולנס

מוקד איחוד הצלה - 1221

בוני עולם
BONEI OLAM
תמיכה וסיוע לחשובי ילדים

בוני עולם מעניק לרשות הזוגות המטופלים קו פתוח לשאלות מיוחדות על טיפולים בנוגע למצב הבטחוני שאלות רפואיות , תחילת טיפול, המשך טיפול, תמיכה רגשית בעקבות המצב

זה המספר 03-9491212

בית חם

בעקבות האירועים האחרונים עמותת בית חם מרחיבה את המענה בקווי הייעוץ והתמיכה

המוקד הטלפוני של בית חם זמין עבורכם לכל שאלה

חייגו *9518

נפגעי טרור נפגעי איבה לתושבי הדרום ייעוץ חינוכי

למספר 025835999

ולמייל z025835999@gmail.com

שעות מענה טלפוני בין השעות: 11:00-17:00

02-5835999

מרגע החל התופת והטבח על מדינת ישראל בבוקר של שבת קודש חג שמחת תורה ארגון זק"א פועל כתף אל כתף תוך חירוף נפש של ממש עם כוחות צה"ל בכל שטחי הלחימה והמרחב הדרומי כולו באיתור, טיפול, איסוף חללים וליקוט ממצאים בשטח, זיהוי הקרבתות בתחנת ריכוז החללים.

הארגון כולו מגוייס לדרום בפעילות עצומה ואינטנסיבית ומנגד נערך גם לגזרה הצפונית.

בשטח חסרים מאות ערכות מיגון של שכפצ"ם וקסדות, כמו"כ כלל מחסני החירום של הארגון התרוקנו מציוד טיפול בחללים בעקבות מספרם הרב של הנופלים.

תתפללו עלינו שנחזור שפויים מזירות הקרב.

כל תרומה תסייע לנו להמשיך בפעילות הקודש : מספר לתרומות -

052-7034485

כללית איתכם בכל מצב

לקוחות כללית, עומדים לפנינו ימים לא פשוטים, אבל חשוב שתדעו שאנחנו ביחד וכאן בשבילכם בכל מצב

רופאי ילדים און-ליין

פעיל 24 שעות ביממה

*2700

רופאי משפחה און-ליין

שעות הפעילות הורחבו מ-08:00 עד 23:00

*2700

מוקד תמיכה וסיוע נפשי 24/6

המוקד מאויש ע"י פסיכולוגים ועו"סים מומחים

03-7472010

*2700

חסדי נעמי

אלפי משפחות מפונות מהדרום מקבלות משלוחי מזון, בגדים, צעצועים ועוד.

דגש על מזון מוכן שאינו מצריך בישול ואוכל לילדים ותינוקות. משפחות רבות הגיעו כשרק בגדיהם לגופם והארגון עושה הכל כדי לספק להם מה שצריך.

הרב יוסף כהן, הוציא בקשה מיוחדת בה הוא מבקש מכל מי שיכול לעזור בהתנדבות או בתרומה, לסייע לארגון שאינו עומד בעומס הבקשות.

1800-677-777

הסיוע ומספרי הטלפונים החיוניים

לב חדזה

לב חדזה מרכז להשאלת ציוד רפואי לכל רחבי הארץ.
יוסטמן 2 גילה ירושלים
בהנהלת אליהו אליוביץ

054-5420068

לקוחות לאומית, כולנו עוברים ימים לא פשוטים, וחשוב לנו להזכיר לכם שאנחנו עומדים לרשותכם עם מגוון רחב של שירותים באתר ובאפליקציה, על מנת שתוכלו לקבל שירותי בריאות בזמנים גבוהים גם מבלי להגיע למרכזים הרפואיים.

♥ הרחבנו את שירות ההתכתבות עם רופאי המשפחה והילדים שלכם ועם רופאי הנשים שלכן.

♥ במידה והרופא/ה האישי/ת שלכם לא זמין/ה, אתם מוזמנים לקבוע תור טלפוני או בוידאו לרופא אחר בלאומית.

♥ אנחנו זמינים בשבילכם גם במוקד שלנו בטל' 507*
כל המידע כאן: https://bit.ly/Leumit_RemoteMedicine1
מקווים לימים טובים ושקטים. נעבור את זה ביחד.

חשוב לדעת לאומית מפעילה סיוע ותמיכה

***507**

קו פתוח לייעוץ ולתמיכה רגשית על ידי אנשי מקצוע, אין צורך להזדהות.

1599-52-5550

מאוחדת איתכם גם בחירום

- מוקד תמיכה וסיוע נפשי 24/7 בטל' 3833* שלוחה 8
- שיחות וידאו או טלפון עם הרופאות והרופאים שלכם
- שירותי רפואה מרחוק באפליקציה או באתר
- תרופות במשלוח חנים לכל הארץ במאוחדת פארם, באפליקציה ובאתר
- מוקד טרום לידה ולידה בטל' 3833* שלוחה 4

***3833**

אנחנו כאן בשבילכם! מערך בריאות הנפש של המרכז הרפואי מעמיד קו תמיכה טלפונית מותאם לקהילה ע"י מטפלים מוסמכים.
מוקד התמיכה ניתן כשירות לציבור בצורה אנונימית ואינו מהווה תחליף לייעוץ רפואי. במידת הצורך ובכל מקרה של החמרה יש לפנות לרופאים המטפלים בקהילה או במרכזים הרפואיים השונים לקבלת טיפול פרטני.

***2965**

שעות פעילות הקו 9:00-18:00

סטנדרט הבריאות הגבוה בישראל

על רקע המצב הביטחוני, מפעילה מכבי קו סיוע מיוחד לתמיכה נפשית המאויש ע"י עובדות ועובדים סוציאליים

המוקד זמין לחברי וחברות מכבי דרך מוקד מכבי ללא הפסקה במספר

***3555**

קו הכוונה מקצועי מיוחד	מרגישים לחץ? פחד? חרדה? חייגו עכשיו: 1800-808-100
מוקד מתנדבים לשעת חירום	שינוע תרופות - חיוניות לחולים - הסעת חולים והשישים לבתי קרובים וכו' - נסיעות לבתי חולים ולטיפולים רפואיים חייגו עכשיו: 073-247-77-77

עיתון **מִשְׁפָּחָה** מזמין את ארגוני הסיוע השונים לשלוח פרטים ומידע על קווי עזרה וסיוע במגוון תחומים, שיתפרסמו לציבור בשבוע הבא

modaot@mishpacha.com

תקפת הפתע
האכזרית
של אר-
גון הטרור
חמאס, בעי-
צומה של
שבת שמחת
תורה, תפסה
את ישראל

מ

לא מוכנה. הפשיטה הנתעבת של מחבלי חמאס על בתים פרטיים, תוך ביצוע מעשי זוועה והחרבתם של יישובים שלמים ברחבי עוטף עזה, נעשתה כמעט באין מפריע. הפגיעה הקשה בישראל הציתה מלחמה בהיקף נרחב, שבה עולות באופן משמעותי השאלות האסטרטגיות המלוות את ישראל לאורך שנים ללא הכרעה.

מומחי הביטחון סבורים שנדרשת הנחתת מהלומה קשה על ארגון הטרור חמאס, כזו שתהדהד עד ביירות וטהרן, אך חלוקים על האופן שבו היא אמורה להתבצע. מי שנוקט בפעולות קונקרטיות ולא מהסס להביע עמדה נחרצת, הוא ראש מכון 'משגב' לביטחון לאומי ולאסטרטגיה ציונית בירושלים מאיר בן שבת, אשר שימש ראש המל"ל בשנים 2017-2021 ופיקד על המרחב הדרומי בשב"כ. הוא אומר דברים נוקבים ונשמע נחרץ מאוד. "אנחנו נמצאים באירוע שיש לו השלכות היסטוריות", הוא אומר. "חמאס אינו איום קיומי על המדינה, אך תוצאותיה של התקפת הפתע עלולות להכניס את ישראל למצב של איום קיומי מצד אויבים אחרים, אם התגובה לא תהיה בעוצמה הנדרשת".

לדבריו "ישראל לא יכולה לאפשר את חזרתה של עזה למציאות שהייתה קודם להתקפה. הפעולה הישראלית צריכה להפוך את התקפת הפתע של חמאס לנכבה (האסון) של עזה, להשמיד, להרוג ולאבד כל מי וכל מה שקשור לחמאס. צה"ל צריך לכתוש את חמאס, לזנוח את דפוס הפעולות הכיורוגיות ולהיפרד מפרקטיקות כמו ניהול 'הקש בגג' (אזהרה בטרם תקיפת מבנים). האזהרות לתושבים ניתנו באופן פומבי, כעת הגיעה שעתם של התותחים ומטוסי הקרב". דברים חריגים לשמוע מראש המל"ל לשעבר. הוא אומר באופן נחרץ: "הדיווחים של צה"ל על מספר התקיפות או על משקל הפצצות שהונחתו או על מספר המטרות שהופצצו - לא מעניינים. הנתונים היחידים שצריכים לעניין כרגע הם מספר המחבלים ההרוגים ומספר השכונות שנמחקו בעזה. לצערנו, בשכונה הקשוחה שבה אנו חיים זהו הדבר היחיד שמרתיע".

עם זאת, הוא אומר כי "אין לישראל שום סיבה להיחפז במהלכי ההתקפה. השיקולים היחידים שצריכים להנחות אותה בכך הם שיקולים ביטחוניים ומבצעיים. אין לחשוש מלחץ מדיני בין-לאומי ומ'סגירת שעון הל' גיטימציה'. כל עוד מוחזקים בעזה 130 ישראליים, ילדים וקנים, תיאלץ הקהילה הבין-לאומית להכיר בזכותה של ישראל להמשיך ולהילחם. מעבר לכך, על צה"ל ליצור באופן מיידי 'פרימטר ביטחוני' - מרחב של כ-300 מטר מזרחית לגבול, לכל אורכו, ולהודיע כי כל פלסטיני שייכנס למרחב הזה מסתכן בנפשו, ולקבוע בהתאם לכך את הוראות הפתיחה באש".

גם ראש המל"ל לשעבר, אלוף במיל' יעקב עמידרור, ששימש אף כראש חטיבת המחקר באמ"ן, אומר דברים ברוח דומה ומסביר שזה עלול לארוך זמן. "הממשלה אמרה מה צריך להיות, ואני אוהב את התגובה של הממשלה - להרוס את היכולת הצבאית של חמאס", הוא אומר נחרצות. "ייקח זמן ויהיה הרבה הרס בעזה. אבל זו תהיה תוצאה אגבית

כישלון המכשול והשאלות

בעיצומה של מלחמת 'חרבות ברזל' כינס יעקב פלבינסקי שורת מומחי ביטחון, אלופים בצה"ל וראשי מל"ל, כדי לענות על השאלות הגדולות והמורכבות שמדינת ישראל בחרה להתעלם מהן: האם צריך לכבוש את רצועת עזה? כיצד יש לנהוג ביחס לשבויים והחטופים? מהן דרכי הפעולה הדרושות לתגובה מוחצת שתשיב את ההרתעה • וגם: אלוף במיל' נועם תיבון משחזר את הרגעים הדרמטיים בהם נאבק לבדו במחבלים כדי להציל את משפחתו

יעקב פלבינסקי

צילום: פלאש 90

"לא היה צבא ולא מדינה"

אלוף במיל' נעם תיבון משחזר את רגעי הדרמה מורטי העצבים בשעות הראשונות לחדירת המחבלים מרצועת עזה

היו שם קצינים, שניים כבר היו הרוגים, ולקחתי את הנשק של אחד מהם עם כוונת אופטית. הרגתי שם מחבל אחד. הלוחמים האדירים של מגלן הרגו שם כשבעה מחבלים. בשלב הזה היו שם שני פצועים מהכוחות שלנו. הם ביקשו שאפנה אותם עם הרכב הפרטי שלי, וכך העמסתי שלושה חיילים פצועים על הרכב והטסתי אותם אחורה.

בכניסה לקיבוץ מפלסים פגשתי את אשתי. אמרתי לה: 'את לוקחת אותם לבית חולים, אני צריך לחזור לנחל עוז'. רק המראות שראיתי גרמו לי להבין שזו קטסטרופה. לא היו שם לא צבא ולא מדינה. איש לגורלו. במזל פגשתי שם חבר טוב, אלוף במיל' ישראל זיו. הוא היה מפקדי. כשהייתי מג"ד 202, הוא היה מח"ט הצנחנים, איש אמיץ מאוד. ישראל גם היה שם עם הרכב הפרטי שלו ועם אקדח. ישראל אמר לי 'נועם, בוא אקח אותך'. כך אנחנו נוסעים שנינו לבד לנחל עוז. הוא מביא אותי עד הכניסה לקיבוץ. שם אנחנו פוגשים שוב כוחות של מגלן ושל גדוד הסיוור של הצנחנים, לוחמים אמיצים ביותר.

היו שם שתי בעיות: מצד אחד מוצב שנכבש ומצד שני קיבוץ שבתוכו מחבלים. אמרתי להם: 'חברים, אני יכול לע- זור לכם בתוך הקיבוץ. יש לי ניסיון כי התחלתי את שירותי בסירת מטכ"ל ואני מבין טוב מאוד בלחימת טרור, ואני גם מכיר את הקיבוץ. הם התפצלו. חלק מהכוח הלך לכיבוש המוצב וחלק מהכוח בא איתי. נכנסנו בצורה מאוד מסודרת לקיבוץ. עשינו תדריך קצר, הסברתי להם איך לעבוד, איך לסרוק, איך להתכונן להיתקלויות טווח קצר, לא להיות עם אצבע קלה על ההדק שלא יהיו דו"צים. פשוט עבדו שם נפלא. עבדתי איתם והתחלנו לסרוק מבית לבית. היו שם גופות של מחבלים בשטח וגם גופות של חיילים שלנו.

אחרי כשעה הגעתי לבית של הבן שלי. ניגשתי לחלון של הממ"ד. ניגשתי ודפקתי עליו ואמרתי 'אמיר, אבא הגיע'. הנכדה הקטנה שלי גליה בת 3 וחצי, הדבר הראשון שאמרה אחרי שישבו 10 שעות שם בלי חשמל והיו צריכים להיות בשקט: סבא בא!

נכנסתי פנימה. החיילים האמיצים של מגלן המשיכו לס- רוק את הקיבוץ. הרגו שם שישה מחבלים. בשלב זה בוצעה התארגנות בקיבוץ. עזרתי להם להתארגן. בשעות הערב פינינו את הקיבוץ הזה. זה אומר שמרגע שהגענו לקיבוץ לא נהרג שם אף אחד וחוסלו שם 10 מחבלים. אנחנו היום כבר בביתנו בתל אביב.

אם לא הייתי מגיע לשם היה יכול להיות כמו בארי וכפר עזה ששם היה גרוע יותר. ההסכם שהתושבים בעוטף עזה שומרים על הגבול והמדינה שומרת עליהם, הופך. זה קשה מאוד פסיכולוגית. אבל אני מאמין בצה"ל ובמפקדיו. צריכים לעבור למתקפה ולנצח ניצחון ברור. עזה צריכה לסבול. אני לא בנאדם שמחפש נקמה, אלא אדם ריאלי שגר כאן באזור.

בשבת בבוקר היו אזעקות בתל אביב. לא התייחסנו אליהן כל כך ברצינות, אבל אז קיבלתי הודעת וואטסאפ מהבן שלי אמיר. הוא גר עם אשתו ושתי נכדותי, גליה בת השלוש וחצי וכרמל בת השנה וחצי בקיבוץ נחל עוז על גבול רצועת עזה. הוא גר שם מאז מבצע 'עופרת יצוקה' כמעשה חלוצי ציוני. הוא כותב לי: 'אבא יש מחבלים בשכונה'.

כתבתי לו ישר: 'אמיר, תסתגרו בממ"ד ותהיו בדממה מור- חלטת'. אמרתי לאשתי שאנחנו חייבים לנסוע להציל אותם. כמי ששירת יותר מ-35 שנה בצבא, היה לי ברור שאם יש מחבלים בתוך שכונה בנחל עוז - יש כאן קריסה של מערכות ואני חייב כאבא וסבא להגיע לשם.

עלינו על הג'יפ שלי הפרטי וטסנו לכיוון דרום. בדרך לשדרות כבר היו פרוסים מחסומים של משטרה. הם היו מבולבלים מאוד וניסו למנוע ממני לנסוע. ידעתי כמוכן שהם לא מבינים מה קורה, ולכן חלק מהמחסומים עקפתי דרך השדות וחלק פשוט נסעתי. באזור שדרות התחילו מחזות קשים מאוד. אני אדם שעבר את כל המלחמות, אבל לפני נגלו מחזות אימה: מכוניות שרופות, גוויות על הכביש בע- שרות. מאוד קשה.

המשכנו לנסוע דרומה והגענו עד הכניסה לקיבוץ מפלסים שבין שדרות לנחל עוז. בכניסה לשם בדיוק התנהל קרב יריות בין צה"ל למחבלים שנכנסו לשם. אי אפשר היה להגיע לכביש. ראינו באותו שלב גבר ואישה שהיו במסיבה הגדולה, שבה נרצחו מאות, וברחו משם. פשוט העלינו אותם לאוטו כשהם מכוסים דם. הם היו בחיים בניגוד לרוב חבריהם. הם היו בהלם מוחלט. הטסנו אותם אחורה לאזור שבו יכלו לקבל טיפול רפואי וחזרנו חזרה לכיוון נחל עוז.

באזור מפלסים עדיין היה קרב יריות שנמשך. הייתה שם קבוצה של לוחמי ימ"מ. אמרתי להם: 'תקשיבו, שוחטים אנ- שים עכשיו בקיבוץ נחל עוז. הבן שלי שולח לי הודעות שיש לו מחבלים בתוך הבית'. כתבתי לו שאני בדרך אליו. שאני מגיע. כל אותו זמן הם יושבים שם בממ"ד בלי חשמל, בלי קליטה, ובגלל המהירות גם לא היו להם מים ואוכל. הם שהו שם עם שתי ילדות קטנות שעות ארוכות. כתבתי לו שאנחנו בדרך אליו והוא האמין לי. נתתי לו תקווה.

באותו שלב לוחם אמיץ מאוד מהימ"מ, פקוד שלי לשעבר שכבר היה פצוע, אמר לי: 'נועם אני בא איתך'. המשכנו לה- תקדם ברכב האיש שלי. את אשתי השארנו בממ"ד בכניסה לקיבוץ והתחלנו להתקדם. היה לי רק אקדח וללוחם רובה. התחלנו להקדם לכיוון נחל עוז. בכניסה לקיבוץ יש כביש כניסה צר בין שדות וחורשות. שם, בערך קילומטר מהקי- בוץ, אנחנו מזהים ג'יפ שבדיעבד התברר שהוא של יחידת מגלן, שמנהל אש עם מחבלים בטווחים קצרים. קפצנו מייד מהרכב ועזרנו להם לנהל אש. לצערי נהרגו שם שלושה מפקדים אדירים.

סבירה אחרי כזה אירוע. בשקט ולאט, בלי למצמץ ובלי למהר, צריך להרוס את היכולת הצבאית של חמאס. זה אומר את כל התש- תית שלהם, המפקדות, המחסנים, כל בן אדם שאנחנו יכולים להגיע אליו - להרוג אותו. בצורה מסודרת, לאט ובנחישות".

לאט ולא כמכה ניצחת חזקה?

"אין מכה ניצחת. צבא זה לא קוסמים. צריך פה נחישות לאורך זמן בלי למצמץ".
אין ממד של איבוד הרתעה לחלוטין אם יימשך זמן?

"אני חושב שככל שהמכה שם תהיה יותר חזקה - הסיכוי שאחרים ירצו להצטרף קטן. לא מתבטל, אבל קטן".

יעדים דומים אני שומע גם מאלוף במיל' נמרוד שפר, מי ששימש כראש אגף התכנון בצה"ל, ראש מטה חיל האוויר ומנכ"ל התע- שיה האווירית. "הבעיה העזתית היא הגדרה מאוד מורכבת", הוא אומר במענה למהלכים הדרושים כעת. "קודם כל צריך לסיים את המלחמה הנוראית הזאת עם שני הישגים גדו- לים מאוד: לשחרר את השבויים והחטופים, שזה הישג שהמדינה צריכה לעשות כל מאמץ להשיג אותו, וכן לפגוע פגיעה מאוד קשה בחמאס. פגיעה זו צריכה להיות מתוך מחש- בה מה עושים אחר כך. אפשר לפגוע בו וכבר פגעו בו בעבר, אבל אף פעם לא היה רעיון מה לעשות אחר כך. בפגיעה עצמה אין שום דבר חוץ מפגיעה קשה, ואני מאמין שהיא תקרה, אבל אם לא תהיה חשיבה אסטרטגית יחלפו שנתיים והם יחזרו לאותו מצב. זה לא רעיון טוב".

לדבריו "אחת הבעיות הג-

דולות של ישראל לאורך השנים, גם בממשלה הנוכחית וגם באלה שקדמו לה, שחשבו שיהיה בסדר ורואים שזה לא עובד. עם כל הצער בכך - אם

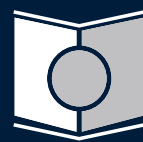
בחירוף נפש. האלוף במיל' נעם תיבון

<<

"הכי נוח שיש ארוחות שף במרחק כמה פסיעות"

דרשן ד' ועוז
העמוד היומי

תורה מגנא ומצלא

עכשיו מתחזקים ומוסיפים בלימוד התורה

המחזור הראשון של 'העמוד היומי'

ביום שני ר"ח חשון מתחילים
מסכת ברכות

רישום לתכנית הלימוד: בעמדות נדרים

רישום לראשי קבוצות כוללי ערב ואחה"צ וקבלת מילגה
בעמדות נדרים או במייל: d02562562@gmail.com
לפרטים נוספים: 055-6774807

להקמת שיעורים וקבלת מילגה: בעמדות נדרים או במייל:
d02560560@gmail.com לפרטים נוספים: 055-6717892

לסדנת הכשרה לרכישת כלים למסירת שיעורים: בעמדות נדרים
או במייל: d02561561@gmail.com לפרטים נוספים: 052-7654220

חמישה ימי
הצטרפות
ורישום
ללימוד
'העמוד היומי'

מלגת פתיחה למגיד השיעור, וכן תינתן אפשרות להשתתף בסדנת הדרכה "כיצד להקים ולתחזק שיעור יומי". בנוסף, יישלחו לכל שיעור חוברות 'עיון העמוד' בהתאם לבקוש.

האם כוללי ערב, ישיבות קיבוץ או כוללי בעלי בתים יכולים להצטרף בקבוצה?

בהחלט. ניתן להצטרף לתכנית הלימוד של 'העמוד היומי' גם כיחידים וגם בקבוצות ללימוד 'העמוד היומי'. כמו כן ישנה אפשרות לפתיחת מוקדי מבחן ייעודיים במקומות אלו.

האם חייבים להבחן?

כמו בשאר מסלולי הלימוד של 'דרשו', יתקיימו בכל חודש מבחנים נושאי מלגות בארבעת מסלולי הלימוד של 'העמוד היומי'. המבחנים מהווים הזדמנות להערכה מדויקת יותר של צורת הלימוד הרצויה, כמו גם אמצעי לדרבון אישי ולצירת 'מחייב' לעצם הלימוד. בהתאם לכך 'דרשו' ממליץ לכל הלומדים להשתתף במבחנים, אולם כמובן שאין זו חובה וניתן להשתתף בשיעורי 'העמוד היומי' כדי לרכוש ידיעות מקיפות בסוגיות הש"ס - גם ללא השתתפות במבחנים.

מי זכאי להשתתף?

במסלולי הלימוד והשיעורים רשאי כמובן להשתתף כל מי שלבו חפץ בכך, אולם במבחנים נושאי מלגות ניתן להשתתף רק מגיל 16 ומעלה.

מה גובה המלגה במבחני 'העמוד היומי'?

גובה המלגה המקסימלי הוא 270 ₪, אך כמובן שהדבר תלוי בגובה הציון, כמו גם במסלול הבחינה, מעמד הנבחן (אברך / בחור / בע"ב) ושעת הלימוד (לאבירים: בסדרים / בין הסדרים). מידע מפורט יפורסם בהמשך.

למי מיועדת התכנית?

התכנית מיועדת גם לאלו שכבר למדו את הש"ס ומבקשים לחזור ולשנן את הלימוד במתינות, תוך לימוד מעמיק יותר של סוגיות הש"ס; וגם לאלו המבקשים לייסד לעצמם סדר לימוד שיש בו אפשרות ללימוד בקיאות עם עיון קל הכולל את עיקרי הנידונים בראשונים ובאחרונים ומסקנות ההלכה למעשה העולות מתוך הסוגיות.

הלימוד הוא בבקאות או בעיון? עם תוספות?

על מנת לאפשר לכל אחד ללמוד לפי טבעו ולפי יכולתו, נוסדו בתכנית זו ארבעה מסלולי לימוד: לימוד גמ' רש"י, לימוד גמ' רש"י ו'עיון העמוד', לימוד גמ' רש"י ותוס', לימוד גמ' רש"י ותוס' עם 'עיון העמוד'. בהתאם לכך יתקיימו גם ארבעה מסלולי מבחן שונים ב'עמוד היומי', במסגרת מבחני 'דרשו' החודשיים.

מה הוא קונטרס 'עיון העמוד'?

קונטרס 'עיון העמוד' נועד להיות כלי עזר ללומדי העמוד היומי. הקונטרס יכלול את דפי הגמרא ולצידם עיקר דברי הראשונים והאחרונים בביאור דברי הגמרא, ומסקנות ההלכה למעשה העולות מתוך הסוגיות; וכן את ביאור הפשט 'שפה ברורה' מבית 'עוז והדר'. בקונטרס ייכללו גם לוח הלימוד, רשימת מוקדי המבחנים ומועדיהם, רשימת שיעורי 'העמוד היומי' ועוד.

האם יתקיימו שיעורים מיוחדים ב'עמוד היומי'?

אגף השיעורים וההדרכה של 'דרשו' מקים בימים אלו רשת של שיעורי 'העמוד היומי' בכל רחבי תבל. הנהלת 'דרשו' מזמינה את כל המבקשים להקים שיעורים, לפנות לאגף ההדרכה כדי לקבל סיוע בהקמת השיעור ובהפעלתו. נקבעו קריטריונים מיוחדים להענקת

העמוד היומי

בברכת מרגן ורבנן גדולי התורה וראשי הישיבות שליט"א

התכנית החדשה של 'דרשו': 'העמוד היומי' לימוד שינון וחזרה של מסכתות הש"ס

בקצב של עמוד ליום - כל ימות השנה, בו יוכל הלומד גם לחזור ביתר קלות על החומר הנלמד ב'דף היומי' וגם ללמוד במתינות וביתר הבנה את הש"ס כולו, באחד מארבעת המסלולים: לימוד גמ' רש"י, לימוד גמ' רש"י ו'עיון העמוד', לימוד גמ' רש"י ותוס', לימוד גמ' רש"י ותוס' עם 'עיון העמוד'.

בר"ח השון הבעל"ט מתחילים ממסכת ברכות

להצטרפות לתוכנית 'העמוד היומי' באחד מארבעת המסלולים: בעמדות נדרים וקהילות

לפתיחת שיעור ולקבלת מלגת פתיחה:

בעמדות נדרים וקהילות או במייל: d02560560@gmail.com לפרטים: הרב ציקינבסקי 055-6717892

לרישום לסדרת הרצאות הדרכה לפתיחת ומסירת שיעורים:

בעמדות נדרים וקהילות או במייל: d02561561@gmail.com לפרטים נוספים: הרב הוכנרגר 052-7654220

כוללי ערב / כוללי בע"ב המעוניינים להצטרף ללימוד, ולהקים מוקד מבחן:

בעמדות נדרים וקהילות או במייל: d02562562@gmail.com לפרטים נוספים: 055-6738406

שליחת שמות לתפילת הרבנים וספר הגיבורים שיונח בציונו של מרגא 'החתם סופר' למקבלים על עצמם

לימוד 'העמוד היומי': בעמדות נדרים פלוס או במייל: dirshu@dirshuglobal.org